Tečaj 33 *POŠTARINA U GOTOVOM PLAĆENA.* Broj 6

GLASNIK PRESVETOGA SRCA ISUSOVA.
S DOPUŠTENJEM CRKVENE VLASTI IZDAJU ISUSOVCI U ZAGREBU.

Blagoslovljen od sv. Oca pape i mnogo puta preporučen od hrv. biskupa, jedino je glasilo *Apostolstva molitve, bratovštine Presv. Srca Isusova, Vojske Srca Isusova* proti psovki, *djevojačkih društvava* za naknadnu sv. pričest te jedino službeno glasilo svih hrvatskih *Marijinih kongregacija.* Izlazi svaki mjesec.

Pretplata »Glasniku Presvetog Srca Isusova« iznosi za god. 1924. za cijelu godinu s poštom ili na ruke 12 din., za Ameriku i inozemstvo 24 dinara.

Narudžbe, pretplate, reklamacije i milodari šalju se:
UPRAVI GLASNIKA SRCA ISUSOVA, Zagreb I. Palmotić 31.

Lipanj Božanskom Srcu Isusovu.

Braćo! Gospodin Bog nas opominje! Potresi i nesigurnost na sve strane; kod nas teško nevrijeme ugrožava sjetvu i žetvu, a sve veće trzavice u javnom životu napinju duhove.

Izmirimo se s Gospodinom, dajmo Bož. Srcu zadovoljštinu, da nađemo i sami mir! To želi Crkva postići, kad nam preporuča lipanjsku pobožnost Presv. Srcu.

U Svetištu Srca Isusova u Zagrebu bit će pobožnost svaki dan ove godine prviput i na večer u 7½ sati: kratka propovijed i blagoslov.

Blagdan Presv. Srca proslavit ćemo ove godine širom domovine, a u Svetištu napose, osobito svečano. To dolikuje Bož. Srcu Isusa Kralja našega, kome se hrvatski narod posvetio; a to odgovara i velikim potrebama, koje naš narod tište, da dademo zadovoljštinu Bož. Srcu za tolike psovke i druge uvrede i da isprosimo blagoslov obiteljima i pri gospodarstvu. U ime Apostolata Srca Isusova pozivamo sva vjerska društva, da podadu taj dan i slijedeće nedjelje, na Petrovo, što dostojniju počast Bož. Srcu, koje je objavilo: »Ja ću zavladati usprkos svih naprezanja mojih neprijatelja!« Općenite sv. Pričesti i procesije neka se drže i u zadnjem hrvatskom selu.

Napose oni muževi, koji se baš nijeste junački ponijeli kad se nijeste usudili doći na euharistijski kongres u Zagrebu i tako se ljuto osramotili, treba da to popravite i da u svečanoj procesiji na nedjelju Srca Isusova dadete čast Spasitelju. Dođite stoga što brojnije pod barjacima Srca Isusova u Zagreb.

Za »*Djevojačka društva Srca Isusova*« bit će u 3 sata govor u Svetištu, a prije toga u 2 sata vijećanje glavarica i revniteljica u kapeli kraj Svetišta. U 4 sata prisustvuju svi svečanoj procesiji, kako je već običaj svake godine. Pozivamo osobito one iz okolice Zagreba, da što brojnije prisustvuju.

Uprava Apostolata S. I.

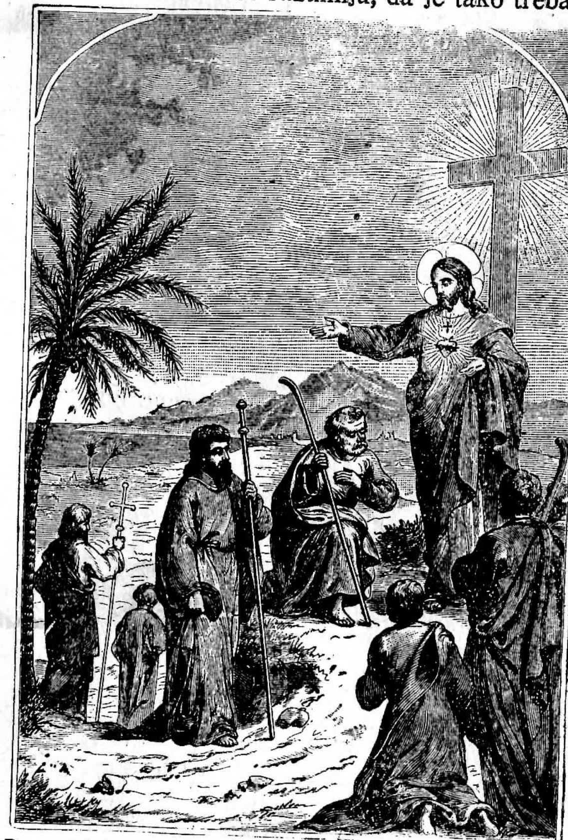
Glasnik Srca Isusova

Tečaj 33. 1924. Broj 6.

Socijalno kraljevstvo Srca Isusova.

Opća nakana za lipanj, blagoslovljena od sv. Oca pape.

Na galilejskom brdu jedanajstorica željno očekuju svog Učitelja. Još im je živo pred očima križ. Na njem su tek pred par tjedana gledali razapetu Nadu svoju s probodenim Srcem. Sad već razumiju, da je tako trebalo da bude, da Krist kroz boli dođe do slave.

Dok još oni u tim mislima, eto njega. Veličanstven je. Bez krune doduše i žezla, ali ih obilno nadomješta svijest moći i vlasti, što mu iz lica prosjajuje. »*Videći ga pokloniše mu se*«. *Mt. 28, 17.* Danas je takav, jer hoće da govori o kraljevstvu Božjem i svome. Hoće da spremi vojnu i osvoji svijet. Ne radi njegove zemlje i zlata. Ta svemir je prijestolje njegovo, a zvijezde su mu dukati! Nego ima On na zemlji nešto dragocjenije: ljude, ljudska srca, — to hoće da osvoji: duše istinom nauke svoje, srca ljubavlju Srca svoga. Tko srce otvori, toga se istina prima; tko hoće da istina vlada, srca treba da osvoji. »*Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji*«. *Mt. 28, 19.* I to može samo razapeto Srce. Ono si je toga svijesno, stoga i svečano veli: »*Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji; idite dakle i naučavajte sve narode krsteći ih . . . i učite ih da obdržavaju sve što sam vam zapovjedio*«. Tko ima svu vlast nad narodom, kralj je njegov. Tko može zapovijedati svim narodima, kralj je ljudskog roda i društva. Kad dakle Isus šalje apostole, da naučavaju i obvezuju sve narode njegovim zapovi-

jedima, to ih šalje, da osnuju i proširę kraljevstvo njegovo među svim narodima, kako mu reče Otac: *»Tebi ću dati narode u baštinu i tvoje će se kraljevstvo prostirati sve do kraja svijeta«. Ps. 21.*

Toj su se Isusovoj vlasti Židovi nekoć oprli, dapače joj se narugali. No On, koji ju je trnovom krunom zaslužio, ima danas do 300 milijuna vjernih pristaša u kraljevstvu svome, katoličkoj Crkvi; kraljevstvo pak neprijatelja njegovih se raspršilo, a oni sami će se baš mržnjom i nećudoređem, što ga šire, spremiti u podnožje njegovo. Psalam 109. 12.

KRALJEVSTVO ISUSOVO JE DRUŠTVENO.

»Sve je podloženo njegovoj vlasti i ništa nije izuzeto« — veli sv. Pavao. Hebrejima *2*, 8. Mogao bi dakle slobodno raspolagati i zemljom i zlatom i vojnicima. To ipak ne bi tako očitovalo njegovu Božansku veličinu, kao što je očituje u svoj njezinoj dubini nauka njegova o bratstvu među ljudima, kako je očituje u svoj njezinoj visini njegova zapovijed ljubavi.

Isus daje zakone u prvom redu za čovjeka pojedinca, za njegovu savjest, za njegovo srce. I tude je temelj njegovu kraljevstvu. No ta savjest živi u tijelu, to srce kuca u obitelji, taj pojedinac radi u društvu. — Ne može dakle biti Isus pravim gospodarom savjesti, ako nije i kralj obitelji; ne može biti vladarom vanjskih odnosa čovječjih, ako nije vladar društva ljudskoga. Nije čovjek drugi, kad se u sobi i u crkvi Bogu moli, a drugi kad trguje i zakone kroji. Istom savjesti čini jedno i drugo pa će o jednom i drugom polagati račun Isusu — Sucu svijų savjesti. Ta on je dao baš za te društvene odnose najvažnije zakone svoje. Sveti Matej ih je u petom i slijedećim poglavljima tako lijepo zabilježio.

Kada dakle Crkva Isusova traži, da se u javnom životu naroda drži Isusov zakon o vjerskom odgoju mladeži, o nerazrješivosti ženidbe, o javnom bogosluž̌ju i drugi, onda je to samo naglašivanje kraljevskoga prava Isusova.

Slobodni zidari i drugi neprijatelji Isusovi dižu se dakako proti tomu nevaljanim novinama, knjigama, predstavama, dapače i u saborima i vladama, pa nigdje ne dadu ni da se čuje ime Isusovo. Povijest ih pak sve redom sramoti kao zločince proti samoj narodnoj sreći. Glupošću i lakoumnošću onih, koji takove ljude i njihov poguban rad podržavaju, drže se sveder na kormilu mnogih država i tjeraju ljudsko društvo u propast. »To je savremeni oblik bezboštva, koje nastoji — na ogromnu štetu naroda — odstraniti svaki trag vjere i svaki utjecaj Crkve« — veli kardinal Gasparri.

Pravi poštenjaci i prijatelji naroda okupljaju se i danas još, i to sve više, u vjerska katolička društva, koja otvoreno ispovijedaju da Isus treba da vlada ne samo u srcu pojedinca, već i u javnom životu naroda.

ISUS KRALJUJE SRCEM.

Kad bi Isus vladao samo ugledom ili silom, zvali bismo njegovo vladanje samo — kraljevstvo Isusovo. On ipak voli da vlada ljubavlju, stoga i zovemo — socijalno kraljevstvo *Srca Isusova.* Ljubav je glavno oružje, kojim Isus *osvaja* podložnike, ljubav je glavni zakon, kojim njima vlada, ljubav je glavna dužnost i najveći dar, kojim mu podložnici uzvraćaju.

Prva strjelica ljubavi iz Srca njegova bilo je *utjelovljenje,* kojim nam je postao bratom, da neizrecivo ponižen radi i trpi kao koji od nas.

Druga strjelica ljubavi iz Srca njegova jest *križ.* »Kad ću biti podignut, sve ću privući k sebi«. »Sa drva gle zavlada Boga!« pjeva Crkva.

Treća strjelica jest *Hostija,* tajna vjere naše, gdje skuplja svu mudrost i moć Božansku, kako da se u ljubavi s nama sjedini.

Glavna značajka *načina,* kojim Isus vlada jest ljubav. Bosuet veli u opće o kraljevstvu, da je ono općenita moć činiti dobro podložnicima. A o kraljevstvu Isusovu veli sv. Augustin: »On je kralj da ravna duše, brani njihove vječne probitke te da privede u svoje nebesko kraljevstvo sve one, koji u njega štaviše svoju vjeru, svoju nadu, svoju ljubav. Ako je dakle Sin Božji hotio biti kraljem, to nije za njega počast nego čin ljubavi k nama; to je više dokaz milosrđa nego li porast moći njegove«.

Ljubav, srce jest i u *podložnika* u Isusovu kraljevstvu prva i glavna obveza. Ljubav je doduše stvar osobna, jer svaki čovjek svojim srcem ljubi. No zar ne poraste ta ljubav, kad se nađem u zajednici s drugima, koji su za Isusa oduševljeni? Zar nas plamen Srca Isusova ne obuzimlje većma, kad mu s tisućama pjevamo pjesmu, idemo na hodočašće, pratimo ga u procesiji? . . . Eto za to i jest javno, društveno štovanje Euharistije najbolji izraz počasti Isusu Kralju ljudskoga društva; ljubav euharističnom Srcu Isusovu je značajka socijalnog kraljevstva Isusova.

Socijalno kraljevstvo Srca Isusova tako je lijepa i važna istina naše sv. vjere, da dolikuje te se posebnom svetkovinom slavi. I doista je već više od 350 kardinala i biskupa podastrlo sv. Ocu papi molbu, neka bi ustanovio takovu svetkovinu. Sveti Otac je odgovorio, da će to drage volje učiniti, kada još i sam katolički puk za to pokaže veće zanimanje. Zaista bi to bila prava pučka svetkovina, kao što je i svetkovina Srca Isusova; bila bi prosvjed proti svakom nasilju i ugnjetavanju; bila bi opomena iscrpljivačima, da je opće dobro naroda i sirotinje nad svakim osobnim dobrom.

Hrvatski narod odabrao si je u više prigoda, a napose na euharistijskom kongresu u Zagrebu ovo Bož. Srce svojim Kraljem pa nam je sad sveta dužnost, da uznastojimo ne samo tijekom mjeseca lipnja, nego da nam to bude i životna zadaća, da *čestom svetom pričešću* zavlada zaista Isus u srcu našem; da *posvetom obitelji* i vježbama, što su s tim spojene zavlada Isus obiteljskim životom našim; da proslavom *tisućgodišnjice hrvatskoga kraljevstva u katoličkom duhu* Srce Isusovo zavlada javnim životom našeg naroda. S time spojene molitve, žrtve, zadovoljštine, pouke, darovi a nada sve kršćanski život — sve zajedno bit će snažan narodni vapaj: »Dođi k nama kraljevstvo Tvoje!«

J. Vrbanek D. I.

Dva predloga za tisućgodišnjicu.

»Obnovimo lijepe narodne običaje!« pozivlje u br. 4. Glasnika čestiti seljak Čubanec. Ta Ti vrijedi vrijedni Posavče! »Kršćanskom vjerom jačani izvojevali su i sačuvali naši djedovi samostalnost svoju«. »Spomen tih djedova treba da ojača vjeru našu«. »Vidimo, da bez starog kršćanskog poštenja nema sreće ni u obiteljima«. Tri riječi, tri bisera. Ajde, da ih još malo osvijetlimo, neka im se sjaj u sto boja prelijeva »Lijepom našom domovinom« i još ljepšim hrvatskim dušama.

1. Nekad je bila jutarnja i večernja molitva, i to cijele družine skupa, naš lijepi narodni običaj. Kad zajedno grabimo iz zdjele i hambara, dižimo i ruke zajedno k velikom zajedničkom Gospodaru.

2. Nekad je bio»Hvalen budi Jezuš Kristuš!« naš pravi narodni običaj, kojemu se odgovaralo sa »Na sve veke budi hvalen!« Prihvatimo mi opet ovaj pozdrav mjesto onog praznog: »Sluga!«, pa makar i pokoran ili nikakav. Za naš »Hvaljen Isus!« dobijemo još k tomu 50 dana oprosta od kaštiga, što ih drugim bedastoćama zaslužimo.

3. Nekad je bio naš pravi narodni običaj napuniti crkve svaku nedelju i svetak, pa ako su bile pretijesne zidali smo nove veće, a nije se radi toga kod kuće ostajalo. Napunimo ih opet i zapjevajmo da se do neba čuje ili barem iz župe u župu: »Ja verujem v Boga, Oca svemožnoga! . . .

Još bi i dalje nabrojio nekoje takove prave narodne običaje, ali ako i ove obnovimo drugi će sami po sebi doći: One naše stare krasne procesije, blagoslovi polja, hrane, blaga, cvijeća . . . Kad to obnovimo nestat će zli običaji sami od sebe, a čistoća jezika i srca, pa mir i zadovoljstvo obiteljsko bit će i opet značajka cijelog našeg hrvatskog naroda, kako je i nekada bila.

Karlo Gruičić.

Dajmo zadovoljštinu za narodne grijehe! Ovako pozivlje odbor katolika grada Varaždina, koji se udružili, da baš u katoličkom duhu proslave tisućgodišnjicu.

Sigurno je, da si je naš hrvatski narod pred Bogom navukao kaznu grdnim grijesima psovkom i ostalima; a vjerojatno je, da je naša pocijepanost osobito među vođama našeg javnog života, kazna Božja za ubojstvo plemenitog našeg kralja Zvonimira, kako je to lijepo razložio veliki sin hrvatskoga naroda kanonik Stepinac.

Takovi se grdni grijesi ne opraštaju bez pomirbe, bez zadovoljštine sa strane samog naroda.

Naša zadovoljština je Raspeti na oltaru. Raspeti u sv. Misi, Raspeti u našem srcu po sv. Pričesti.

Združimo se dakle s Njime svi kao narod u klanjanju, sv. Misama i Pričestima na prvi petak onoga mjeseca, kad će se slaviti tisućgodišnjica.

Koliki djedovi, oci i rođaci naši trpe u čistilu još sada radi narodnih grijeha. Jedan dan ovakove svečane zadovoljštine može da ih na milijune prenese u nebo, pa eto slavlja tisućgodišnjice i u nebu kod ublaženoga Oca nebeskoga i usred milijuna blaženih starih Hrvata.

Mislimo, braćo Hrvati, na ovo i molimo se da uspije; razgovorimo se o tom međusobno i s našim svećenicima, a naš odbor je stvar iznio i pred naše biskupe, da nas oni u tom vode.

Ivo Zabavnik, tajnik. *Franjo Novak, predsjednik.*

Sv. Ivan Franjo Regis D. I.

Mjesečni zaštitnik 16. lipnja.

Već kao dijete bio je ovaj sveti redovnik vrlo odan djelima pobožnosti, kao duhovnom štivu i molitvi, te bi često primio sv. sakramente, premda mu se zbog toga drugovi rugali. Kad se u nekom zavodu uzgajao, javio je jedan njegov vršnjak poglavaru, da Franjo često noću ustaje, a nitko nezna, kamo on ide.

No otac rektor odvrati tužitelju: »Ali ja znam, da ide po noći u kapelicu pokloniti se Isusu u presv. Sakramentu. Pustite ga u miru; ja barem slutim, da ćemo od njega danas sutra imati novog sveca«.

Sv. Ivan Franjo Regis D. I.

Kad je Franjo u francuskom gradu Tulusi stupio u novicijat Družbe Isusove, ni jedan od njegovih sunovaka nije mogao u njem otkriti koju pogrješku, ali za to mnogo primjera poniznosti, poslušnosti, mržnje proti sebi, u koje se oni mogli ugledati Dok je bio u gimnazijskim školama učiteljem nije mladi svetac mirovao, dok nije od svih učenika što ih je imao, učinio revne sluge Božje.

No glavno polje njegove djelatnosti, otkad je postao svećenikom, bile su seoske misije. Tamo u savojskim Alpama, gdje je onda živio narod surov i zapušten i od susjedne Švicarske donekle okužen kalvinskom bludnjom, tamo je bilo polje djelatnosti našeg misijonara. Od jednog sela verao bi se u drugo i to većinom u zimsko doba. Kasno na večer krenuo bi obično na put, jer prije nije mogao svršiti silnog posla u ispovjedaonici. Kod takvih noćnih putovanja došao bi često u najveću pogibelj ne samo stoga, što po mraku, snijegu i vjetru nije mogao više razlikovati, gdje je put i gdje je ponor, nego i zato, jer je bilo po svim šumama naokolo mnogo vukova, koji bi po noći užasno zavijali.

Kod svojih misija ispovijedao bi često do jednog sata iza podne, te je onda istom sv. misu rekao po povlastici, koju su onda misijonari imali. Međutim je još jednom ili dva puta prije podne propovijedao i to s takvom žestinom, da je od napora i posta obnemogao, te su ga morali onesviještena

odnijeti u župni dvor.

I ljeti, kad je kod kuće bio u kolegiju, što ga je Družba Isusova imala u gradu Anency-u, morao mu je kućni starješina često poručiti, neka bi iz ispovjedaonice došao na objed; jer bi u revnosti svojoj posve zaboravio na tjelesne svoje potrebe. On bi samo prosta jela izabrao i to vrlo malo, samo da od glada ne umre, a vina ne bi nikada pio.

Na ništa nije sv. Franjo više mrzio nego na grijeh. Ako je slučajno na cesti čuo, kako bi tko opsovao Boga, odmah bi ga opomenuo te izružio. Nije li to koristilo, znao je i druga sredstva upotrijebiti. Tako je jednom nekoj ženi, kad je klela, posudu blata u grda usta izlio na veliku zadovoljštinu svjetine.

Drugi put je u propovijedi oštro pokarao raskalašeni život momaka. Tad odluči nekoliko njih patru se osvetiti. Dođu dakle toljagama i bodežima oboružani do vrata kolegija, te pozovu oca Regisa. Ovaj misleći, da se radi o ispovijedi, poruči im, neka ga samo čekaju u crkvi, da će on odmah doći. No, kad on posve prijazno dođe u crkvu, razoružao je one zločince samom svetom pojavom svojim, da su mu priznali svoju opaku namjeru te ga molili za oproštenje. No svetac im naredi za pokoru, da sutradan dođu na veliku ispovijed. I dvojica njih se zaista odazvala. Često je bio za njega i inače bodež pripravan ili puška naperena, no Božja je providnost vazda odvratila pogibelj od njega.

Rado je sv. Franjo Regis išao u bolnice pohađati bolesnike; nijesu mu se grustile ni najružnije bolesti. Često bi zavirio i u tamnice, te je jadnike zagovarao kod sudaca ili je po gradu sakupljao za njih novaca, da bi mogli otplatiti svoje dugove. Imao je i čitavu zbirku starih košulja, haljina i cipela, što je nazvao svoje blago, te ih je dao potrebnim. A kad ga nije bilo kod kuće, imao je svojeg zamjenika u djelima milosrđa.

Jednoć se vrati naglo pred Božić iz misije te reče, da se mora pripraviti za smrt. Obavi kroz tri dana duhovne vježbe te učini veliku ispovijed, a iza toga se odmah vrati natrag na svoj sv. posao u planinsko selo. No putem se prehladio i dobio upalu pluća. Ipak nije cijeli badnjak ostavio ispovjedaonice. Na Božić je šest puta propovijedao, dok mu bol porebrice nije više dala govoriti. Sad se vratio u župni stan te je sjedeći kod peći još dalje nastavio ispovijedati. Kad su svi gotovi bili, onda istom legne u krevet te umrije na staru godinu 1640. imajući istom 44 godine.

Vidi se i kod sv. Franje Regisa ono staro iskustvo: Kako čovjek živi, tako i umire. On je živio u neprestanim djelima duhovnog i tjelesnog milosrđa, te je ovako i umro kao žrtva ljubavi prama neumrlim dušama. A mi? Šta mi radimo? Kako mi živimo? *Fr. Hamerl D. I.*

Iz hrvatskog Svetišta Srca Isusova.

Godine 1923. podijeljeno je u hrvatskom narodnom Svetištu Presvetoga Srca više od *150.000 sv. pričesti*. Najveći dio od toga primili su oni sretnici, koji su razumjeli glas Božanskog Domaćina: »Tko blaguje ovaj hljeb, živjet će zauvijek« — Ivan 6, 59. — te su čestom i dnevnom sv. pričešću veselili Bož. Srce, a krijepili sebe, da mogu usred velegradske pokvarenosti neokaljano živjeti.

Od tjedna u tjedan dolazi ipak sve *više ljudi izvana* bilo da se ovdje u tišini s Bogom izmire i iscijele duševne rane, kojima su uzalud drugdje lijeka tražili; bilo da žarom Bož. Srca svoje molitve ražare i milost sebi i obitelji isprose.

Nije čudo, da je onda i prošnja za *obnovu Svetišta* našla širom hrvatskog doma mnogo razumijevanja, pa se do sada u tu svrhu sakupila priličnа svota. Ovo ipak još ne dostaje za doličnu i cijelu obnovu. Nešto se već učinilo za poljepšanje rasvjete velikog žrtvenika.

Ova rasvjeta osobito je milo djelovala na srca prigodom *svečane trodnevnice u čast bl. Terezije od Malenog Isusa*, što se obavila dne 25., 26. i 27. travnja za svećenički pomladak. U Zagrebu nastanjeni Francuzi, sa svojim g. konzulom, dobrim katolikom na čelu, dali su 500 dinara samo za cvijeće, kojim se okitio oltar i slika njihove slavne zemljakinje. Gospojinske se opet kongregacije natjecale ukusom i trudom, kako će Svetište za ovu i druge svečanosti što ljepše ukrasiti. Preuzvišeni g. nadbiskup Dr. A. Bauer služio je dne 27. u 9 s. svečanu sv. Misu, a presv. biskup Dr. Premuš i apost. protonotar M. Strahinšćak dali su naizmjence večernji blagoslov. Iz srdačnog pijeva čistih grla zagrebačkih seminaraca izvijao se k nebu vapaj: Isuse, uzdrži nas, umnoži nas! . . .

Drugu takovu slavu doživjelo je Svetište opet sa spomenom proglašenja blaženim Roberta kardinala Bellarmina iz Družbe Isusove. Zaslužan je ovaj blaženik za svu Crkvu, a i za hrvatski narod je imao velike osnove i želje, kad je našim Unijatima u Rimu posvetio prvoga biskupa — vladiku. Kako je bio profesor gregorijanskog sveučilišta, držali su mu u čast redom u trodnevnici 9., 10. i 11. svibnja govore bivši naši slušatelji na tom sveučilištu u Rimu: A. Alfirević D. I., Dr. S. Bakšić i Dr. J. Lončarić, a preuzvišeni g. nadbiskup opet je dao prvi blagoslov. Krasno nakićeno Svetište privuklo je i Bogu bliže diglo tisuće srdaca, koja se skupa s Družbom Isusovom radovala proslavi jednog od najvećih njezinih članova. Trodnevnica je bila namijenjena za ljubav hrvatskog naroda svetoj rimokatoličkoj Crkvi.

Pred Cvijetnicu držali se 6 dana u Svetištu prvi put **govori za muški svijet** na večer u 8 sati. Kraj sveg ružnog vremena došlo je svaku večer 500 i više muževa te čitav sat provelo u pobožnosti. Utješan i ujedno uznosit je bio prizor zajedničke sv. pričesti muževa na Cvijetnicu, kad se u 7 s. nakon kratkog govora dostojanstvenim mirom i svetom sabranošću okrijepilo nebeskom Hranom više od 500 samih muževa i mladića. Od milosti Bož. Srca se ufamo da će to biti u nas jaka klica »Apostolata muževa«, koji u Njemačkoj na primjer ima organiziranih preko pol milijuna muževa. U tu će se svrhu i držati od sada svake subote pred prvu nedjelju na večer u 7½ sati govori samo za muški svijet.

Proti carstvu pakla.

U mjesecu Presv. Srca Isusova, u dane, kada klasje na plodnim poljanama žuti i zrije, zakucat će Crkva na naša katolička srca, da se molitvom i kojim darom sjetimo dobre katoličke štampe. Na blagdan sv. Petra i Pavla, koji su Kristovom naukom pobijedili najjače pogansko rimsko carstvo, slavimo mi katolici i naš Dan katoličke štampe, koja ima u današnje pokvareno vrijeme da nadvlada najjaču sadašnju pogansku vlast: bezvjersku štampu. Nitko danas ne ruje proti Bogu i katoličkoj vjeri toliko kao bezvjerske novine i knjige, koje šire u dušama ljudskim na cijelom svijetu pravo carstvo pakla. Protivnici su Božji skupili i skupljaju svu silu novaca, kojima pomažu i šire svoju bezvjersku štampu. Ne smijemo ni mi katolici ostati skrštenih ruku i nehajni za svoju katoličku štampu, koja nas i našu svetu vjeru najviše brani od bezvjerskog rovarenja. Zato znajte, da ćemo pravu svoju ljubav prema Crkvi i vjeri pokazati najljepše tim, ako što više darova damo i skupimo za katoličku štampu. A k tome pridružimo i koju molitvicu Presvetome Srcu Isusovu za napredak katoličke štampe u našoj hrvatskoj domovini!

Uzorna štovateljica Presv. S. I. na prijestolju.

24. siječnja ove godine umrla je na gradiću majčinu Hohenburgu u Bavarskoj bivša velevojvotkinja luksemburška Marija Adelheida u dobi od jedva 30 godina. O njezinoj odličnoj pobožnosti prema Presv. Srcu Isusovu i Majci Božjoj govorio je već Glasnik prije nekoliko godina, kad je posvetila svoju državicu Presv. Srcu. Sada eto nekoliko pobudnih crtica iz života pokojne kneginje. Papa je Benedikt XV. koncem rata čestitao Luksemburžanima, što imaju tako pobožnu vladaricu, koja je svojim molitvama i žrtvama isprosila od Boga, te je njihova neutralna zemljica usred zaraćenih naroda i usred toliko pogibelji ipak očuvana bila od ratnih strahota i drugih zala. Marija Adelheida rodila se 14. lipnja 1894. na luksemburškom gradiću Bergu kao prvorođena kći Vilima Nasovskoga i pobožne kneginje Marije Ane iz kuće Braganza-Bourbon-Parma. Vrsna ova udovica, koja je iza smrti svogą muža Vilima u ime maloljetne prvorođene Marije Adelheide kao regentica vladala zemljicom od 260.000 katoličkih žitelja, divnim je primjerima svojim uzgojila svih šest kćeri svojih u skroz katoličkom duhu. Obično se među pukom sa svojom djecom u crkvi pričešćivala. Uzgoj djecę njezine bijaše posve euharistijski. Osobito je prijestolonasljednica Marija Adelheida već kao malo dijete od svoje krepusne majke naučila dvostruku nježnu ljubav prema Euharistiji, koju je svaki dan primala, i ljubav prema bolesnicima i siromasima kao plod euharistijske ljubavi. Kad je Marija Adelheida g. 1912. proglašena bila punoljetnom te stupila na čelo vladi, još je više zasjao kao na svijećnjaku svijetli primjer pobožnosti njezine. Presveto Srce Isusovo, čiju je sliku mlada velevojvotkinja vazda imala na svom pisaćem stolu, bijaše sve milje i omilje njezino. Obnovila je stare katoličke tradicije luksemburške vlade. Već prije 250 godina luksemburška vlada bijaše zajedno s pukom odabrala Gospu pod naslovom »utješiteljice žalosnih« kao glavnu zaštitnicu zemlje i njoj u čast se obvezala na svečanu proslavu posebne zavjetne osmine svake godine sa zaključnom procesijom na koncu. Ta se osmina i sada još slavi svake godine od četvrte do pete nedjelje po Uskrsu osobitim zavjetnim obredima, odobrenim od Rima, uz sudjelovanje svega naroda, koji kroz tu osminu sa svih strana zemlje u 160 do 200 raznih procesija hrli zavjetnoj slici »Utješiteljice žalosnih«, ukrašenoj brojnim zavjetnim darovima u tamošnjoj katedrali.

Marija Adelheida opet je na čelu svoje vlade kod svečane zaključne procesije s krunicom u ruci išla za presvetim sakramentom, kao što je i privatno svake godine prisustvovala svim crkvenim svečanostima.

Nadošao je god. 1914. svjetski rat sa svojim grozotama i velikim pogibeljima za neutralnost i neovisnost male zemlje, koja se sama nije mogla oružjem obraniti. Kad su njemačke čete silom zaposjele ne samo sve željeznice luksemburške nego i glavni grad te prolazile kroz neutralnu zemlju na belgijsko tlo, velevojvotkinja je svečano i ponovno prosvjedovala protiv toga nasilja. Postigla je barem odštetu za svoje podanike i konačno priznanje nutralnosti i neovisnosti zemlje u Versailleskom miru, premda Londonski pakt od g. 1915. bijaše već odredio raskomadanje luksemburškog područja.

Diljem rata Marija je Adelheida primala jednaki broj ranjenika iz obih zaraćenih tabora te ih je sama dvorila i njegovala sa svojim sestrama i dvorankama. Mnogim ratnim zarobljenicima i osuđenicima iz Belgije i Francuske isprosila je osim toga slobodu i pomilovanje. »Anđeo ljubavi!« općenito su je nazivali.

Ali i vatra svakojakih kušnja imala je prokušati njezinu zlatnu dušu. Blok udruženih slobodnozidarskih liberalaca i socijalista prijekim je dakako okom gledao na katoličku vladaricu. Pa kao što je protiv biskupa Koppes-a poradi školskog zakona započeo kulturni boj, tako se također pod konac rata poslužio preokretom ratne sreće, da svoju nesebičnu i strogo neutralnu velevojvotkinju okleveće kao tobožnju prijateljicu Prusa. Proglašenjem narodnog suvereniteta i novog izbornog zakona sa općenitim pravom glasa, mislio je blok protukatolički, da će ujedno posve srušiti katoličku dinastiju. Proglasio je dapače i republiku 12. januara 1919. Ali je taj nezakoniti pothvat liberalno-socijalistički kukavno propao. Narodni plebiscit sa 4/5 svih glasova zanosno se izjavi zą monarkiju i za dosadanju dinastiju.

Nesebična i od katoličke većine naroda silno obljubljena velevojvotkinja Marija Adelheida, koju nelojalni i nekatolički elementi bijahu ocrnili kod francuskih i belgijskih vlastodržaca, miru i neovisnosti zemlje za volju odreče se 14. januara 1919. u prilog svoje sestre Charlottte prijestolja, te slijedeće godine stupi u samostan strogih Karmelićanski u Modeni. No slabo zdravlje njezino ne bijaše doraslo takovoj redovničkoj strogosti. Kraj svega toga kušala je plemenita princeskinja, ne bi li ipak mogla u samostanu proživjeti svoje ostale dane kod »malih sestara siromaha« (Petites soeurs des pauvres) u Rimu. No i ovdje rimsko podneblje i neobični joj način života južnjačkoga tako je zlo djelovao na njezino zdravlje, te se domala morala povući natrag svojoj dobroj majci Mariji Ani u Hohenburg. Tu je odsada živjela u vježbama pobožnosti i ljubavi bližnjega, dvoreći bolesnike u okolici i učeći praktično liječništvo, koliko joj je slabo zdravlje dopustilo, dok koncem novembra 1923. ne oboli teško od tifusa i žute bolesti. Dodajmo još ove potankosti, što ih pripovijeda katolički dnevnik »Luxemburger Wort«: »Velevojvotkinja Marija Adelheida živjela je na Hohenburgu kao u samostanu. Svega se odrekla, poklonivši i same haljine svoje siromasima. Tužila se samo na to, što joj majka prečesto nove haljine nabavlja. Divnom je postojanošću podnašala svoju dugu i tešku bolest. Nikad joj se nije izmakla koja tužba. Kraj postojane jake vrućice nije nikad iskala, da se napije, i zahvalna je bila na svakoj usluzi. Na večer obično bi pitala časnu sestru podvornicu ili svoju majku: »Smijem li večeras biti mirna? Zar nisam uvrijedila Boga kojim činom nestrpljivosti?« — Nekoliko dana prije svoje smrti zamoli majku ovako: »Majko, vazda sam te poslušala i vršila tvoju volju; dopusti mi sada da umrem«. Majka odgovori: »Ako Bog tako hoće, neka bude sveta volja njegova!« — Na to će bolesnica: »Meni na zemlji nije ništa uspjelo. Stoga hoću da je ostavim.

U četvrtak na dan svoje smrti (24. I.) velevojvotkinja Marija Adelheida još je zadnji put rano primila sv. pričest. Kad je po tom vidjela svoju majku i rođene sestre, gdje suznim očima stoje oko kreveta, reče im: »Majko, sestre, nemojte se žalostiti, nego se veselite sa mnom!« To je bila njezina zadnja riječ, prije nego je izgubila svijest. Papa ju je Benedikt XV. pravom nazvao gromobranom naroda. *I. P. Bock.*

Najveći kip u slavu Isusa Otkupitelja.

Domala podignut će se orijaški kip Spasitelja na Corcoradu, brijegu s kojega se širi pogled na krasni zaljev Ria de Janeiro, glavnoga grada velike Brazilije. Taj je brijeg visok do 700 metara i kad se promatra s njeke strane prikazuje se kao piramida odsječena na vrhu, tim izgleda kao ogromno podnožje: tu će se dakle podignuti orijaški spomenik. Kipar Heiter da Silva Costa, kojemu je povjerena gradnja, bio je u Italiji, da razgleda razne spomenike; pa kad je u Areni vidio ogroman kip sv. Karla Borromeo (23 metra), zamisli, da tako šta podigne na Corcovadu.

Kip Isusa Spasitelja bit će visok 35 metara, to jest za jedan metar viši od kipa slobode u Njujorku: samo će podnožje biti niže; to jest samo 12 metara, jer za podnožje služi sam brijeg; dok »Sloboda« koja se diže na moru trebala je podnožje primjereno visini kipa.

Spasitelj će biti predočen s uspravnom glavom sa pogledom k nebu; lijevom rukom grli križ, dok u desnoj drži kruglju, zemlju, koju je otkupio. Kamenito će podnožje biti u sirskom stilu, znak staroga zavjeta. A kip će biti sastavljen od bakrenih ploča pridržanih iznutra jednim željeznim tornjem uprav kao što »Sloboda« u Njujorku i sv. Karlo u Areni.

Oduševljenje je brazilskog naroda veliko pa mnogo žrtvuju, da poput Magdalene iskažu počast Spasitelju.

A kako stoji s našim spomenicima Bož. Srcu, s našim Raspelima po raskršćima? . . . S našim narodnim spomenikom o tisućgodišnjici? . . .

Majka.

U jednoj tihoj samoći stubičke župe stoji bijedna mala kućica. Izvana vidiš, da u njoj vlada siromaštvo, nevolja. Sunce je zalazeći umiva svojim svijetlim zrakama a ne sluti, kolika je žalost u toj kući. Na smrtnom odru leži majka, dobra majka. Oko odra se okupilo devetero dječice sa bolnim pogledom i upalim suznim očicama. Oca nemaju, jer ga već krije grobni humak, pokopaše ga prije mjesec dana. Prava siročad, pravi bijednici. Dođe svećenik, da sprovede majku na vječni počinak. Zapjeva tužni psalam — »Miserere« — i htio da korakne i da žalosnu povorku povede prema groblju. Najstarija kćerka uhvati ga za ruku te rekne: »Nemojte nam voditi majke, ostavite je makar i mrtvu u domu našem. Što ćemo nejaki bez majke«. Svećeniku kanu suze niz lice i bez riječi primi dvoje djece za ruku te pođe naprijed. Cijelim je putem slušao bolni plač nevine dječice. Lijes bi pušten u grob, a na tvrdoj smrznutoj zemlji klečala djeca i molila Oče naš. Rastanak je bio nadasve težak. Pustiti majku u grobu i otići bila je najteža pomisao. Tu žalost i bol razumjeti je lako. Svećenik i djeca vraćaju se nakon dulje stanke. Mučeći idu prema maloj seoskoj kapelici, čije je zvono još uvijek naviještalo tužni sprovod. Sam svećenik zapali svijeće pred malenim oltarom te se pomoli za pokoj pokojnice. Svršivši molitvu reče: »Draga dječice. Izgubiste svoju milu majku, koju ste tako ljubila. A imali ste i zašto. Ona vas je budila i zvala na molitvu na molitvu; ona vas je umivala, odijevala, hranila i cjelivala. Tko će vas sada voditi u ovu malu kapelicu, u kojoj se ona rado molila?

Ima ipak još jedna majka, koja vas ljubi i koja na vas misli. To vam je nebeska Majka, Majka svih tužnih, kojoj vas ja sada preporučam. Ta vas Majka ne će nikada ostaviti, ona nikada ne umire« . . .

Djeca odu plačući iz crkve, ali ne zaboraviše riječi svećenika. Preporučiju se često Majci nebeskoj, služe joj i stoje pod njezinom zaštitom. Ne bismo li i mi služili Majci nebeskoj?

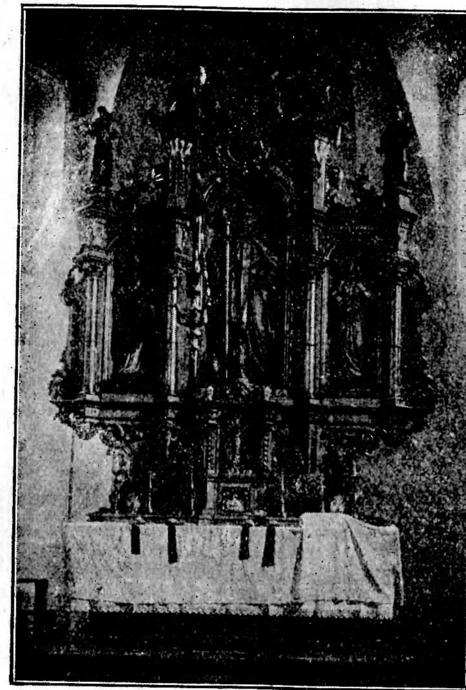
Ignacije Keretić.

Zvona opet zvone!

Turopoljac iz Velike Gorice.

Plakale su pod konac rata tolike obitelji svaka za svojim milim; plakale su i čitave župe za svojim milim — zvonovima. Budila su nas, opominjala su nas, plakala su s nama, veselila se s nama; bila su nam često jedina propovijed, jedina glazba. Pa tko ne bi za njima bio plakao, kad ih onako sramotno izručivali i otimali, da se framazunski kapitaliste njima obogate.

Mislili su, da će i glas vjere naše umuknuti s njima. Zamuknuo je u nekima doista. No plemenština srca još se nije zatrla. Kao iz zemlje niču opet zvona iz darežljivih srdaca, uspinju se na brežuljke i tornjeve i javljaju svijetu, da stari Bog još živi i da mu slava zrakom i dušama titra. Sama ljubljanska ljevaona slila je zadnjih pet godina 974 zvona u ukupnoj težini od 323.973 kgr. Uzme li se da je kgr. poprečno plaćen sa 70 d. to iznosi 22,678.110 din. Za zagrebačku tvornicu saznajem, da je poslije rata slila 630 zvona u ukupnoj težini od 130.000 kgr., što opet iznosi 9,100.000 din. Uzme li se u obzir, da su preko polovicu svote u ljubljanskoj tvornici, a gotovo cijelu u zagrebačkoj doprinijeli hrvatski katolici iz svih krajeva, a k tome još nabavljali i od drugih trgovina (Berndorfska, »Metallum«, Jesenice i t. d.) može se mirno reći, da je hrvatski narod doprinio zadnjih godina za svoja zvona preko 30 milijuna dinara. Ta požrtvovnost znači vjeru, znači živu vjeru.

Novi oltar sv. Petra s kipovima Srca Isusova i Mar. u Čađavici, Podravina.

I središte našeg Turopolja, naša Velika Gorica dobila je 6. travnja opet miloglasna zvona. Tri su u ukupnoj težini od 1211 kgr., a sa četvrtim starim, lijevanim g. 1646. tako su skladno udešena, da mogu u duru i molu zvoniti. Stoje nas 120.000 dinara, što su uz veledušnu pomoć naše plemenite općine sve sabrali župljani i prijatlji pod zauzetim vodstvom g. N. Hribara.

Na samu Cvjetnicu došao nam ih je posvetiti sam preuzv. g. nadpastir Dr. A. Bauer, kojega je svečano dočekao i ispratio banderij i sva naša mjesna društva i oblasti. Iza sjajne propovijedi pod vedrim nebom posvetio ih je; a sv. Misu je pjevao preč. kanonik Knežić. Naše omladinsko društvo »Turopoljac« skladno je pri tom pjevalo.

Kad se sjećamo ove slave i duhom gledamo, kako to isto proživljuju stotine župa širom domovine zahvalnošću nam se pune grudi i ponosom. Zahvalnošću Višnjemu, koji giblje milošću srca, da idu stazom otaca; **ponosom, da je naš narod** duhom tako samostalan, te si ne da sjaj vjere potamniti ničijim mutežem.

Oj zvonite zvona i naviještajte ovo od pokoljenja do pokoljenja, da je »Milosrđe Gospodnje od roda na rod onima, koji ga se boje!«

Bogati i siromasi.

Proljetno sunašce obasjalo mi sobu. Pristupim k prozoru da ga otvorim. Putem prolazi starac Ličanin. Opazi me. Pristupi bliže. »Darujte, gospo, siromaku pogorelcu, izgorih ja izgori skoro čitavo selo«. — Mašim se u džep i pružim mu, popratývši darak sa nekoliko milih riječi. »Gospo, gladan sam. Bi li mi mogli dati štogod zagristi?« Starče dragi, nemam ništa, nego evo komad kruha. Zahvalno me pogleda svojim milim plavim očima, a onda sjedne na kamen pod prozorom, i jedući slasno darovani krušac, poče da pripovijeda. »Božja ste Vi duša, Bog Vas blagoslovio! Koliko sam kuća danas prošao, pa ništa od nikoga ne dobih. A eto prošao sam i cijelu Sloveniju. Tak dobra, tako čestita naroda, kao što su oni, nema valjda pod suncem Božjim! Svatko se smiluje siromahu, svatko ga rado primi. A kako su istom pobožni! Tu se svaki dan i jutrom i večerom svi ukućani zajedno Bogu mole, a isto i prije i poslije jela. I u crkvu svi idu. O takvoga naroda Bog ne ostavlja!«

Kako će to biti lijepo starče, rekoh, kad će i naš hrvatski narod biti sav takav? Dugo se zagledao u mene i — uzdahnuo . . .

*

Čim smo dočule, da naše vrijedne i toliko zaslužne Sestre Milosrdnice namjeravaju proslaviti 75 godišnjicu svojih škola, skupismo se mnoge bivše njihove učenice na dogovor, kako da im pomognemo poljepšati dragu njima i nama crkvu. Uzmem i ja jedan sabirni arak. Puna najljepših nada, pođem bogatijim dijelom grada. Sami ljetnikovci i palače bogataša. Uspinjem se prekrasnim stubištem. Zazvonim. — Eto mrzovoljna poslužnika ili nacifrane sobarice. »Milostiva još spava« — ili — »Baš su sada kod nje posjeti« i t. d. Zatvore vrata pred nosom.

Za crkvu! Ah Bože moj! i puste me čekati četvrt sata pred vratima, da mi onda nevoljko utisnu u ruku 5 D. pa i manje — osim dvije, tri časne iznimke.

Umorna vraćam se jedan, dva, tri dana kući i mislim: »Zaista, prije će uže kroz iglu proći, nego bogataš u nebo doći!«

*

Već se sumrak hvatao kad sam dovršila u bogataškoj četvrti. Opazim još jednu kuću na lijevo. Bi li unišla? Ne bi li? Pa pokušat ću! Pozvonim.

Na vratima osvanu, po viđenju poznata, majka mnogobrojne dječice. Lecnem se. — Oprostite, draga gospođo, dolazim radi toga i toga — ali kad znam, da imate mnogobrojnu dječicu . . . O ništa zato, ništa, izvolite samo unutra, ja ću također doprinijeti svoj darak« — milo mi odgovara od posla izmučena žena. Stupim u sobu. Siromaštvo. Krevet do kreveta — po sredini dugačak stol. Majka je baš porazdijelila užinu. Dječica kao ljestvice, jedno drugom do uha. Ima ih 9 ili 10 živih! Upustim se s djecom u razgovor, dok mi majka iz druge sobe ne donese 10 D! Ja se snebivam! Gospođo draga — kraj tolike Vaše djece!

»Uzmite samo, ja svaki mjesec također kupujem svijeće Majci Božjoj« — milo mi odgovara. Suze mi orosiše oči, zahvalim se i zaželim joj Božji blagoslov.

Ganuta vraćala sam se kući. Tu večer nisam mogla dugo da zaspim.

Bože, — siromašnih je kraljevstvo Tvoje!

*

Opet krasno stubište, prekrasno starinsko pokućstvo. Vlasnica je kuće bogata udovica. Po djevojci zamolim dar za crkvu. — Vraća se. — »Milostiva neda ništa!« . . . Uzdahnem. Sobarica i kuharica razumjele uzdah. »Čekajte gospođo čas!« I otrče u svoju sobu. Svaka nosi nešto sitniša. »Evo barem ovo od nas, da imamo dale bi više!«

I opet: »»O Bože — sirotâ je kraljevstvo Tvoje!« . . .

M. M. supruga pukovnika.

Moj raj.

Svud bujna zelen i ruža kras,
Dragulja blist
I alem čist
I drhtav svijeća plam —
Sve resi danas Božji hram.

Al ima draže od svih čara,
Što bijednu dušu srećnu stvara . . .
O milija od zelen-hvoja
I krasnija od ružin-boja,
I sjajnija od svih dragulja
I slađa nego poj slavulja,
Od drhtavoga žarča plama
I silnija od Božjeg hrama
I čarnija od svijeta cijela
Ta hostija je mala, bijela!

Il sunce sije,
Il led me bije,
S Euharistije
To žiće sve mi je
Čarovit maj,
Na zemlji s nje mi mali raj!

Tonica Tomljenović Senj.

Podizanje.

Zvoni.
Tananim glasom zvonce nam zbori,
Plamenom svijeća svjetlijim gori.
S orgulja tiša molba romoni.
Sa malim zvonom,
U svakoj duši,
U svakom srcu
Sve ljepše, tiše, skladnije zvoni.

Tiho.
Jasni sa zvonca zamroše zvuci.
Svećenik diže uvis u ruci
Prozirnu tanku Hostiju bijelu.
A mnoštvo kleči,
Prignute glave,
Skrušena srca
Klanja se svetom Božjemu tijelu.

Muk je.
Al' u dnu srca šapće se samo
Onome, koji sađe sad amo,
Koj samo daje, ništa ne prima;
A svatko ište,
I svatko treba,
Skupa svi vape,
Jer svatko nešta na srcu ima.

Gladni
Mole za hranu svagdanjeg kruha.
Goli i bosi trebaju ruha;
Ranjena duša sada se cijeli.
Krjeposti slaze,
Umiru grijesi,
Mnoštvo je sretno;
Isus sad svima milosti dijeli.

Ljerka.

Prijatelju samouku uraru.

Razjašnjuje M. Rihtarić.

Čini mi se, da ste Vi prijatelju dobrano zadojeni idejama socijalističkim i komunističkim. Vi odgovarate sami sebi:»Ne, nije Bog prokleo zemlju. Da je zemlja prokleta, ne bi rodila žito, raž, kukuruz, pirinač, lemune, grožđe, voće i t. d«. »Naprotiv je Bog zemlju blagoslovio, i ljude i zemlju. To i dolikuje Ocu nebeskomu. Sva priroda i sve njezine krasote, sva bogatstva njezina u rudama i mineralijama, sve šume, mora, rijeke, cvijeće, životinje i ptice i t. d. . . . sve to jasno i glasno govori o dobroti i blagoslovu božjemu«.

Sad pitate: »Je li to sve Bog dao za sve ljude, ili samo za neke, izabranike?! Je li to sve Bog dao za sve narode ili samo za one, koji su jaki pa silom pograbe, što im se sviđa?!« »Sebični ljudi pograbiše sebi zemlju, ne da je sami obrađuju, već da drže sluge, da im je uz neznatnu plaću obrađuju oni, i tako iskorišćuju rude, šume, vode i t. d.« Ovo je — velite — grijeh vapijući u nebo!

Pitate: »Je li Bog stvorio mora samo za j a k e države ili za s v e? Kojim pravom smiju da kažu jake države, Engleska, Italija, Francuska: Ovo ili ono more je moje? To su monopoli. Što su skrivile male države, n. pr. naša država, da se i sad još treba da bori za izlaz na more?!«

Ima li, pitate, kršćanstvo dužnost, da ta pitanja riješi?

Ovo su vaša pitanja, na koja bih ja odgovorio ovo:

Svaki čovjek ima pravo, da na pošten način štogod zaradi. Ono što zaradi, zasluži, zove se *vlasništvo, imetak.* To je njegovo. Čovjek treba da misli na obitelj, na bolest, na stare dane. Što si »u znoju lica svoga« zaslužio, privrijedio, ne smije ti niko oteti.

Privatno vlasništvo opstoji, otkad opstoji svijet. Već u raju je rekao Bog ljudima: »Rastite i množite se i napunite zemlju i vladajte nad njom i budite gospodari . . .« I. Mojs. 1, 28. Nije li to odredba za vlasništvo?! Kain i Abel su bili gospodari, vlasnici, svaki je imao svoje. Abel, čini se, da je bio bolji gospodar od Kaina, i Kain mu zaviđao. Baš ko danas. Od zavisti došlo je čak do ubojstva!

Bog je dao sedmu zapovijed. Čemu? Da ne diraš u tuđe. Na polju treba da bude i da se poštuje međa. Dovle je moje, ovo dalje — tvoje. To štite i zakoni.

Da ne ima vlasništva, osobnoga, tko će htjeti raditi? Ima ljenčina i stepihleba i sada, kad čovjek znade da je njegovo, što zaradi. A što bi bilo i kako bi bilo onda, kad bi radnik znao da *nije njegovo?! Vlasništvo ćera čovjeka, da radi.*

Najbolje je, da ima svaki svoje. Nek dvojica imadu zajedno jedan bunar, zavaditi će se zbog vode! Eto, umre otac, ostavi djeci imetak, a ovi se i te kako zavade, kad ga dijele. A što bi bilo, da ga imadu dijeliti čitav život?!

BOGATAŠI SIROTINJA.

Vi ćete mi reći: Nijesam ja proti tomu, da ima svak svoje, već, zašto ima jedan toliko, a drugi ništa. Ja sam proti tomu, što je jedan bogataš, drugi puka sirotinja. — Na ovo sam već odgovorio. Sirotinju valja sažalijevati i pomagati. Ali koliko puta si je sirotinja sama kriva, što je sirotinja! Ali znadete što? U samim nebesima nijesu svi jednaki! Anđeli su razdijeljeni u devet korova, te su jedni od drugih daleko veći, mogućniji, reko bih »bogatiji«. Tko će reći, da nije sv. Petar daleko veći od razbojnika, kojemu je Isus na križu obećao: »Još danas ćeš biti sa mnom u raju«. I u nebesima su razna »mjesta«, lijepe palače, jedna ljepša od druge. Bilo bi nekako dosadno, da budu svi jednaki. Ako nijesu ni u nebesima, kako ćete, da budu na zemlji svi jednaki! Jedan je pošten, marljiv, radi od rana jutra do večera, a drugi spava pod lipom. Zar će biti jednaki?! Radom stičeš, radom umnožavaš svoje vlasništvo, dočim ljenjarenjem gubiš i ono, što imadeš.

Ali! »Sebični ljudi pograbiše sebi zemlju, ne obrađuju je oni sami, već drže sluge, pa ovi rade«. Ovdje bi trebalo doći na čistac, kako su ovi došli do tolike zemlje, kako su je »pograbili«. Ako radom, niko ne ima pravo ljutiti se. Ako su zemlju kupili, njihova je. Ako su je dobili od oca, od djeda, pradjeda, ne mogu reći, da nijesu došli na pošten način do nje. Ako je otac došao na pošten način do zemlje, pa je ostavio sinu, tko će reći, da je učinio krivo?

Ali bogataši, grofovi, baruni! ! Ja ne znam potanko, kako su nekada njihovi pradjedovi došli do onolike zemlje. Ali ako su došli na pošten način, ne mogu reći, da nije njihova, pa makar je imali toliko. Znam na primjer, da su to bili nekada jaki i pametni ljudi, koji su zapušteni narod sabirali na obranu od Avara i Turaka, pa su za nagradu dobili od kralja zemlju.

Aha! Ti dakle braniš grofove, bogataše, proti sirotinji. Ne. Moj pokojni otac je bio sirotinja. Bio je čizmar, obrtnik. Radio je ko crv, jer je imao dvanaestero djece, a ni kuće svoje. Majka je radila, rekao bih, još i više. Imam braće i rodaka — sirotinja. Ja bih također spadao u sirotinju, da se nijesam digao *svojim* trudom, naukom. I drugi su mogli postati to, što sam ja, pa nijesu htjeli učiti. Ljenčine. Jedan moj saučenik je bio kasnije moj kočijaš. Ponosio se time i govorio — a bilo je u tom i malo šale: »Što je gospodin veći od mene? Sjedimo na istim kolima. Pače, s prijeda sjedim ja!« Nijesam, niti ne mogu biti proti sirotinji. Ali kad znadem, da su toliki i toliki od sirotinje sami krivi, da nijesu štogod više nego jesu, kako da ih branim?! Kako da branim onoga, koji se propije i sve zapije? Kako da branim onoga, koji je preda mnom udario šakom po stolu i rekao: Država je dužna mene hraniti?!

DOBROVOLJCI SIROTINJA.

Ovih godina je država mnogo zemlje uzela »bogatašima«, i razdijelila među »sirotinju«. A što je? Jesu li zadovoljni? Je li sada bolje? Jedan mi je tumačio: Vidite gospodine, Onaj grof, pa onaj ondje i onaj, zasijali su svaki više hiljada rala sa pšenicom. Grof je dakako imao lijepe koristi od toga, ali je i sirotinja imala brašna. I jer ga je bilo, i bilo ga na pretek, bilo je i jeftinije. Danas je brašno skupo, jer ga nije toliko. Ona sirotinja, koja je zemlju dobila, ne sije. Ne sije niti za sebe, a kamoli za druge. U Banatu su mi kazivali zemlje, koje su razdijeljene među sirotinju, dobrovoljce. Puste su, neobrađene. Neki, tako su mi kazivali, su prodali zemlju, ako — čini mi se — da i ne bi bili smjeli. A tko je kupio? Bogatiji.

SLUGE, RADNICI.

Ako nijesu ni anđeli ni sveci u nebesima svi jednaki, kako ćeš da budu ljudi na zemlji, u ovoj suznoj dolini svi jednaki! Dok je grijeha i posljedice istočnoga grijeha, ne ide. Razdijelite svu zemlju u jednake dijelove, marljiv će raditi a ljenčina će prodati svoje ovomu marljivomu. Za koje vrijeme bit će opet jedni bogati, drugi pusta sirotinja. Bit će sluge bogatijih.

Bio sam klerik. Danas mi je pred očima jedan siromašak u Varaždinu, koji je bio prije kalfom kod moga oca, a onda već majstorom, i reče mi: Pa šta, ne mogu svi biti gospoda. Pa gospoda neka si budu gospoda, mi ćemo biti siromaki. Ja radim, pa ako i ja i moja žena i moje dvoje dječice ne jedemo »gospodski«, gladni nijesmo, ni goli. Pa što mi treba više. Da nije nas siromaka, ni gospoda ne bi bila gospoda. Bez nas ne će ni oni živjeti.

I eto, ako sluga ima biti slugom, gospodar baš tako treba slugu kao sluga gospodara. Jedan ne može biti bez drugoga. Ima i zločestih gospodara, koji ne da slugi, što bi mu dati imao. To je istina. Ali nije ni sluga lupača; on će ostavit takova gospodara. Ako pak je sluga pošten, vjeran, valjan, koji je gospodar tako glup, koji mu ne će učiniti što samo može, da mu ostane?! Sretan sluga uz dobroga gospodara; ali još sretniji gospodar uz čestita slugu. Držat će ga ko brata.

Zlo je, kad je sluga gospodaru zavidan, jalan, pak mjesto da pazi, čini mu još štete. A kršćanstvo ne će tu nikad moći učiniti drugo, nego da govori i propovijeda ono, što je govorio sveti Ivan: »Sinci, ljubite se među sobom«. Ako ovu zapovijed razumije i gospodar i sluga, ide. Ako je ne razumije, ne ide. Ali ako ne ide, nije krivo kršćanstvo, krivi su si sami, i gospodar i sluga.

Zadovoljstvo čini sretnim i u nebesima i na zemlji. Ne teži za onim, čega imati ne možeš, bit ćeš sretan, zadovoljan.

DRŽAVA.

Kako s pojedincima, tako, uprav tako je i s državom. Što je država? Više ljudi, njih mnogo zajedno. Upravo kao obitelj. Ako je u obitelji gazda pametan, valjan, radin, ide. Ako je ljenčina, pijandura, ne ide. Ali i najvaljaniji gazda ne će sam načiniti ništa, treba drugih oko sebe. Ako ih ima, valjanih, ide. Ako ima ne onakovih, kakovih bi si želio kakovih bi trebalo da ih ima, ide i onda, ali naopako.

Ko će reći, da nije tako i u državi. Ako je gazda države uman, pa ima oko sebe ljudi razumnih, valjanih, koji državu ljube, ide; ako ih ne ima, onda ide kojekako i svakojako. Tko će se čuditi, ako onda jača država slabiju kvači, premda joj slabija ništa skrivila nije. Jača hoće pokazati, da je gospodaricom ona, a

slabija? što će? Treba da šuti i da trpi.

Kršćanstvo je već davna ovo pitanje riješilo. Ne ubij, ne kradi, ne reci kriva svjedočanstva. Što nećeš da drugi čini tebi, ne čini ni ti drugomu i t. d. Ali se države ovoga riješenja neće da drže. A kad *neće*, što može i kršćanstvo i Crkva? Jedino još, da molitvom odvraća kaznu; jer svaku nepravdu ima kazniti onaj, koji je sama pravda, dragi Bog. Ne spada ovamo, da vam to primjerima dokazujem. I u ovom svjetskom ratu najgore su prošle dvije najponositije države, može se reći najoholije. Koje su to? Pogodite — nije teško. Prije ili kašnje zauzme se za slabijega, za tlačenoga, Bog. A Bog je dosta jak, da i najjačega čovjeka i najjaču državu izbatina, kako zaslužuje.

Za djevojačku stidljivost.

Pripovijeda I. G. poštarica.

Bilo mi je dvanaest godina, kad su me poslali moji dobri al siromašni roditelji u višu školu na Sušaku. Prve godine stanovala sam na Rijeci, a kašnje na Sušaku. Prvih dana mi je bilo vrlo teško, okruživalo me toliko stranih lica, svi su mi se činili odvratnim, tuđim, moje sve je bilo, samo jedna velika čežnja za mojim milima. Tako otuđena prolazila sam školu, dobro sam napredovala, al sprijateljiti se s tuđim krajem nisam mogla. Svake večeri sjetih se svoje drage majke i njezinih riječi: »Moli se Bogu i njemu se preporuči na svakom koraku«. Tako je i bilo. Svakog dana u jutro i na veče izgovarala sam tri puta: »Srce Isusovo smiluj mi se«. To je meni toliko pomoglo, da u svakoj nevolji, izustivši njegovo ime, meni je bilo lakše. Tako se smirih u svojim naukama.

Za duljeg boravka na Sušaku budem poslana po jednoj osobi na Rijeku, da razmijenim neki novac. Prolazeći ulicom via Fosso prema Corsu, opazim kako jedan elegantno obučen gospodin, mijenja novce jednoj mladoj gospođi. Uputih se k njima i ponudim mu, da želim i ja promijeniti.

Dotični je na to pristao, samo da nema u sebe toliko novaca, nego da ga slijedim do stana, pa da će mi promijeniti. Onako neiskusna, misleći samo na dobro, pohitim za njim k hotelu Europa. Stanemo pred hotelom i ponudi mi da uniđem. Budući je bilo tamno, pošao je napred, ja za njime. Konačno dođemo na treći kat. U hodniku je bilo sasvim tamno, a tek su bila tri sata popodne. To me začudi. Obuze me neki strah, što bi se moglo sa mnom dogoditi. Ne zaboravih izgovoriti: »Srce Isusovo, smiluj mi se!« Ponudi me da uniđem u sobu. Ja to otklonim. On uniđe i zapali svijetlo, a ja uz uzdah Srcu Isusovu poletim niz stube na ulicu sretna da sam se oslobodila čovjeka, koji me je mogao za čitav život unesrećiti. Sada, kad to bolje shvaćam, hvalim Srcu Isusovu, koje mi je pomoglo. S mišlju na Srce Isusovo spojena je bila u meni svijest sramežljivosti, koja se tolikom silom taj čas probudila, da sam osjetila neizrecivu tjeskobu, a kasnije sreću, što sam je sačuvala. Štiti, o Božansko Srce, sramežljivost hrvatske mladeži!

Štitovi Srca Isusova.

Mnogo su ih štovatelji Srca Isusova tražili, a sada ih mogu i dobiti*). Lijepi je to način štovanja Presv. Srca. Na vrata kuće ili sobe ili barem nad krevet stavi se mala, na čvršćoj tvari izrađena slika Srca Isusova sa kojim pobožnim zazivom, da se čovjek češće i laglje sjeti Bož. Srca. Obzir ljudski uništio nam je već mnogo lijepih vjerskih običaja pa i taj, da se na zabat ili na čelo kuće stavlja križ ili sveta slika. Obnovimo i taj običaj ili ga barem nadomjestimo ovim zgodnim štitovima. »*Ime je Gospodnje jaka obrana*« veli sv. Pismo, pa će ono i na tim štitovima napisano biti obrana i poticaj. Obrana od zlih misli i djela napose psovke; poticaj, da se s Isusom sjedinimo u radu, trpljenju pa i u čestitom odmoru i zabavi. Lako ćemo se njima sjetiti, da ulazeći i izlazeći rečemo: »Srce Isusovo, tebi na slavu; tebi za ljubav!« »Isuse blaga i ponizna Srca, učini srce moje po Srcu svome!« I za ove štitove vrijedi Spasiteljevo obećanje: »Obilno ću blagosloviti mjesto, gdje se izloži i štuje slika Srca mojega«.

*) Kod trgovca g. R. Devidea, Zagreb I. Bakačeva ul. 5. Limeni štitovi u veličini 12 cm komad po Din. 12·50 — tucet s poštom D. 108. Od kartona 13 cm komad Din. 6. — tucet Din. 60. — 100 komada D. 500.

Iz „Djevojačkih društava Srca Isusova".

Murter. Naše Djev. Društvo zadesila je dne 23. III. 1924. teška nesreća. Dobri Bog pozvao je k sebi uzornu našu članicu Turčinov Jerinu Franinu u cvijetu mladosti od 24 god. još ne navršenih. Pokojna je bila revna članica izgled nama u dobroti i poniznosti, osobito u pobožnosti prama Majci Mariji i Presv. Isusovom Srcu, svak ju je volio, a društvo se njome dičilo. Svoju dugu bolest podnašala je posve jobskom strpljivošću pak kako je zdrava jedinu utjehu nalazila u sv. pričesti, tako je i bolesna željela češće se združiti s dobrim Isusom, kojeg je serafskom ljubavlju ljubila. I dan prije smrti imala je sreće po zadnji put blagovati sv. Tijelo Isusovo, da ga onda može na vijeke uživati u lijepom raju. Umrla je anđeoskom smrti, ljubežljivim riječima rastala se je od svojih tužnih roditelja, braće i sestara i nas svojih drugarica. Nas koje smo plakale ona je na smrti tješila: »Ne plačite, jer ja idem k dobrom Isusu«. Riječima Isuse, Josipe i Marijo tješite me na času smrti, blago usnu Gospodu.

Dne 24. III. 1924. bio joj je veličanstveni sprovod, kojemu su prisustvovale sve članice, rodbina i prijatelji. Društvo joj je od mjomirisnog cvijeća splelo lijepe vijence i poslije sv. Mise pomoliv se za nju predasmo je materi zemlji. Njezin dobar izgled, njezina pobožnost i dobrota bit će i nama trajna pobuda.

Baška na Krku. Glavarica Barbalić javlja 57 sv. Pričesti u travnju. *Brdovac.* Sv. Pričesti u siječnju 62, veljači 200, ožujku 295, travnju 1000. Janica Fućkar, glavarica. *Dol. Kupčina.* Apostolstvo molitve i Djev. društvo primilo u travnju 150 naknadnih sv. Pričesti. Š. Antolčić, glavarica. *Drenovci.* U veljači i ožujku 98 sv. Pričesti. Spremamo svečanu posvetu novog barjaka za 27. travnja. O tom opširnije kasnije. M. Vilić, glavarica. *Rasinja.* Malo nas je, no ipak primamo sv. Pričest redovito. U prva 4 mjeseca 130 sv. Pr. za naknadu Bož. Srca. Kod klanjanja pri Božjem grobu i 26. travnja izmjenjivale se članice i Podmladak. Kod procesije sudjelovale članice u bjelini, a Podmladak u narodnoj nošnji. B. Fodor, glavarica. *Vel. Bukovac.* U veljači primismo 255 sv. Pričesti. A. Osivnik, glavarica.

Srce mi govori . . .

Gledaj Srce Božje,
Na Srcu je rana,
Iz nje plamen sije,
Mlake duše grije.

Svakoga poziva,
Tko mu se odziva.
I tko njega ljubi,
Duše taj ne gubi.

Krikom rane ove
Grješnika on zove:
Dođi da te tješim
I od grijeha riješim.

Kad bi duša moja
Golubica bila,
Mah bi u krletku
Isusu letila.

Dijete iz puka.

Učitelju moj!

ZAHVALNICE.

Zahvalnicu valja potpisati punim imenom i prezimenom, te pridodati točnu adresu, inače se ne uvršćuje. Svome obećanju udovoljava svatko, ako zahvalnicu pošalje uredništvu, a njegovo je, kada i kako će je oglasiti. Događajima, što ih iznose zahvalnice, pripisujemo ljudsku vjerodostojnost. Za oglas se zahvalnice ne plaća ništa, a dragovoljni milodari upotrebljavaju se za raširenje Glasnika.

ZA KATOLIČKU ŠKOLU.

San Francisko Kalifornija. Šaljem Vam jedan dolar kao pretplatu za predragi mi Glasnik. Ujedno Vas molim, da stavite u Glasnik i moju zahvalnicu, što me Presv. Srce uslišalo po zagovoru sv. Vinka i duša u čistilištu, te moje troje djece može da idu *u katoličku školu.* Velike su tome bile zapreke, no ipak sam ih brigom i pomoću Bož. Srca svladala, pa mi se tako ispunila žarka želja zabrinutog majčinog srca. Dobar uzgoj, što ga djeca u katoličkoj školi dobivaju, najbolja im je baština. — *I. G.*

SAČUVANI OD POPLAVE.

Posavina. Koncem studena prošle godine nabujala bila Sava. Među ostalima prijetila velika opasnost župi Veleševac. Tri zvona sa župne crkve sazivala narod na rad na nasipu. Radili smo neumorno, ali i od srca Bogu svoju potrebu preporučili. Baš sam u to vrijeme obavljao tri devetnice: Presv. Srcu, Bezgriješnoj i sv. Franji Ksaveru i u svakoj sam preporučio zajedničku potrebu. Na veliku utjehu sviju, kod nas nije bilo prodora savskog nasipa. Stoga se i ispred sviju Bož. Srcu zahvaljujem. — *F. Č.*

PROTIV ZLIH JEZIKA.

Gorski kotar. Pravednu me zli jezici oklevetali, pa sam radi toga došla u obitelji u zdvojan položaj. Satrvenim srcem gledala sam u žalosni svoj budući život. Sjetih se tada nebeskih pomoćnika: nebeske Majke, sv. Josipa i nada sve ljubavi Bož. Srca. Ono je sveznajuće, pa kako zna moju nevinost, znat će je i obraniti. I nisam se prevarila. Vedrina je opet zavladala mojom dušom, a zli jezici posramljeni umuknuše. Molitva i pouzdanje u Srce Isusovo je pomoglo. — *M. V.*

NEOPREZAN ZIDAR.

Primorje. Zidajući jednom bacio sam bio u šali žlicu žbuke u lice jednoj radnici. Ali jao! Oči joj se odmah silno zacrvenile i bila je pogibao da ne bude od klaka još i gore. Nadglednik mi rekao, da će me s mjesta otpustiti, ako bude radnici gore. Videći se u nevolji utekoh se Presv. Srcu te obećah dar i zahvalnicu. Isus mi dragi odmah bio pomogao, a ja mu tek sada zahvaljujem, ali to iskrenijim srcem. — *D. B.*

U OBITELJSKOJ NEVOLJI.

Slavonija. U našoj kući došlo do velike nevolje. Tada se utečem Presv. Srcu devetdnevnom pobožnošću, za koje sam pristupala k sv. pričesti. Obećala sam i doživotno držati Glasnik S. I. Pa eto — hvala Presv. Srcu — mi se smirismo i nestalo je nevolje. Zahvalna šaljem i 50 D. na dar. — *D. S.*

KATOLIČKI SUPRUG.

Bačka. Supruga mi je bila teško oboljela, da se bilo bojati komplikacija, koje bi ju mogle života stajati. Obratih se Presv. Srcu Isusovu devetnicom uz obećanje, da ću za svetište Presv. Srca Isusova i za kruh sv. Ante po mogućnosti nešto žrtvovati. Supruga mi je hvala budi Presv. Srcu ozdravila i svoja obećanja izvršujem; šaljem za svako obećanje po 50 D. uz poklik: Slavljeno budi Presveto Srce Isusovo na vijeke! — *M. P.*

POMOGLO UDOVICI.

Hrvatska. Lani me stigle velike nesreće: umro mi muž i poginulo mi 8 komada blaga. Tuzi i nevolji pridružile se i napasti pa sam već mislila: a šta je i život? Sjetim se ipak Boga dragoga i stanem moliti devetnicu za devetnicom u čast Presv. Srcu i Majci Božjoj. Obećala sam zahvalu u Glasniku i držati ga dok sam živa. Pa to ću i učiniti, jer sam opet došla i do blaga i k tomu se još i udala. — *J. B.*

ZA OBITELJSKU POBOŽNOST SRCU ISUSOVU.

Dalmacija. Zahvaljujemo kraljici svetog Ružarja i svetom patrijarki Josipu na velikim milostima, što su nam ih isprosili od Presv. Srca. Od sada posvećujemo svu svoju obitelj tom Bož. Srcu, kralju obitelji i zavjetujemo se, da ćemo se svakog prvog petka u mjesecu pričešćivati. Svi koji ste daleko od Boga, mi Vas uvjeravamo: obratite se Bogu, jer ćete u njemu naći sve. — *L. i Š. G.*

Program prvoga kongresa hrvatskih Marijinih kongregacija.

Petak 22. kolovoza. U 7 navečer *otvorenje kongresa* u crkvi presv. Srca Isusova: propovijed, zaziv Duha sv. i blagoslov. — U 8½ *prijateljski sastanak* upraviteljâ i odraslih muških kongreganista.

Subota 23. kolovoza. U 7½ *pontifikalna misa* u crkvi presv. Srca. — U 9½ *posebna vijeća* učesnika kongresa, razdijeljena prema različitim vrstama kongregacija. — Poslije podne od 2 sata dalje prilika za ispovijed u crkvi presv. Srca. U 3½ *kongregacijska pobožnost* u istoj crkvi. — U 4 *zajedničko vijeće* svih učesnika kongresa. U 8½ *svečana predstava.*

Nedjelja 24. kolovoza. U 7½ *zajednička sv. pričest* svih učesnika kongresa u crkvi presv. Srca. — U 10 *posebna vijeća.* — Poslije podne u 4 *svečano zborovanje.* — U 8 *procesija* sa svijećama od crkve presv. Srca u gornji grad k Majci Božjoj od Kamenitih vrata.

Ponedjeljak 25. kolovoza. Hodočašće u Mariju Bistricu.

Utorak 26. kolovoza. U 9 prije podne *vijeće svih upravitelja i drugih svećenika kongreganista.* — Navečer počinju u nadbisk. sjemeništu *trodnevne ekscercicije* za svećenike zagrebačke nadbiskupije. Svećenici iz drugih biskupija, koji žele ove ekscercicije obavljati, neka to jave potpisanom tajništvu.

Predmeti, o kojim će se raspravljati na vijećima i zborovanju, i druge potankosti programa javit će se kasnije.

P r i m j e d b e. Svaka kongregacija neka donese svoju zastavu na kongres. One kongregacije, koje još nijesu javile, koliko će članova poslati na kongres, neka to *što prije* jave potpisanom tajništvu. Neka se navede i ime i stalež učesnika, pa da li tko od njih već ima zajamčen stan kod svojih znanaca u Zagrebu. Za druge će se pobrinuti potpisano tajništvo. Ali naročito neka se navede, tko želi besplatan, a tko i besplatnu opskrbu.

Sve upute o kongresu daje *Tajništvo Saveza upraviteljâ Marijinih kongregacija.* Zagreb I. 147. — Palmotićeva ulica 33.

Zdravo, zvijezdo mora!

Svud naokolo nepregledna pučina morska. Uzbibani valovi dižu i spuštaju ladicu. Mrak i magla posvuda. Svaki čas, kao da će crni jaz progutati ovu tanahnu ljusku. Potajno i zlorado prijete se hridi, sakrivene pod ustalasanom pučinom morskom.

Što znači to? Ona ladica smo mi, — naš kratkovječni život. Pogibeljna pučina je svijet, u koji smo se zaljuljali i zavezli, proizišav iz predobre i svemoćne ruke Božje. Vidljive i nevidljive paklene moći i napasti rade svim silama, ne bi li nam skrhale i potopile siromašnu ladicu. Požuda očiju, oholost života i putenost, — to su strašne hridi u svjetskom vrtlogu, gdje je zaglavilo, gdje je zacrvenilo morsku pjenu — nebrojeno jadnih žrtava.

Zar da zdvojimo? Jest, da smo sami na toj bezutješnoj pučini. Ali nismo sami. Jedna je, koja šalje blagi tračak kroz strahovitu tamu. »*Morska Zvijezda*« se zove, *Marija* se zove. Sam Bog znade, koliko bi njih zabrodolomilo, da nije bilo ove »Morske Zvijezde«. Marija je premnogima dala smjer u sigurnu luku onkraj ovozemnih bura i oluja, smjer onamo, kamo ne zapljuskuju uzrujani valovi strasti, — gdje vlada mir i užitak neprolaznog života.

Neki otmjeni mladi Parižlija pođe vrlo lošim putem, te izgubi konačno i svoju vjeru. Roditelji odagnaše nevaljalo dijete iz očinskog doma. Kad se već svega zasitio, snovao je samoubijstvo. Posljedice bezvjerskog i nečistog života! I već je zurio u tamne valove Seine, kad li ga smete neki ribar, koga u uzbuđenosti nije ni opazio. Pokročiv dalje duž obale htjede da izvede svoj grozni naum sasma u osami. Ali se razvi strašna borba u srcu njegovu. Potištene glave i oborenih očiju povrati se u grad. Kad uspravi glavu, evo ga upravo kod crkve bl. Gospe od Pobjede. I sam ne znajući kako i zašto, stupi u hram Božji. — Bijaše večer. On sjedne pod propovijedaonicu. Oltar i sliku Gospinu rasvjetljivalo je nekoliko svjetiljki. Iza stanke čim ugleda sliku bl. Djevice, spopade ga tako moćno čuvstvo straha, da je odjurio iz crkve, kao da ga neprijatelji gone.

Slijedećeg jutra evo ga opet u rečenu crkvu. Kod oltara čudotvorne Gospe klečaše župnik Desgenettes. Pristupiv k njemu reče glasno: »Gospodine župniče!« — Svećenik se ogleda i ugleda našeg uzrujanog mladog čovjeka: No, moj prijatelju?« — »Vjerujte mi, ni sam ne znam, čemu sam vas zvao. Zaista ne zato, da se ispovijedim«. — Iskusni župnik u čas progleda duševno stanje nadošlice te će: »Dakako da o tom nema ni govora. No vi ste, čini se, jako turoban. Ne bi li mi povjerili ono, što vam manjka?«

Iza toga ispripovijedi taj čovjek čitavi jučerašnji doživljaj. Župnik kosnut mirno sluša. Iznenada se baci jadnik njemu pred noge želeći, da se ispovijedi. Postao je skroz drugi čovjek. — Šta bi poslije od njega? Vjerovjesnik ili misijonar među divljim plemenima dalekih ostrva i otoka.

Bogzna, kuda bi zalutala ladica ovog mladog života, da nije bilo »Zvijezde mora«, da nije bilo blagog Majčinog pogleda, toplog Srca Marijinog! — Kad zapadne iza strmih obronaka tuzemnog žića moga sunce, osvani mi ti, presveta Marijo, kao »Zvijezda jutarnja« onoga dana, kojemu ne ima zapada, dana, u kojemu vječno Sunce svijetli i grije bez konca i kraja.

Vj. L.

Od Gospe Lurdske

Hodočasnika najavljenih u skupnim hodočašćima došlo je g. 1923. u Lurd iz Francuske 201.820. Iz ostalog svijeta 46.020. Broj pojedinaca i manjih skupina bit će bio barem ovomu jednak, ako ne veći, kako javljaju čuvari Svetišta u »Analima Gospe Lurdske«.

Časna službenica Božja Bernardica Subiru, kojoj se Bezgriješna u lurdskoj špilji ukazala, bit će doskora proglašena blaženom. Dne 18. studena prošle godine pročitan je u prisutnosti Sv. Oca dekret o junačkim njezinim krepostima, pa je i sam sv. Otac vrlo hvalio njezinu poniznost, nesebičnost, strpljivost i nada sve ljubav. Sada se dovršuje istraga o čudesima, što se dogodila po njezinu zagovoru, pa kad budu potvrđena, slijedit će svečanost proglašenja blaženom. Bit će to opet jedno slavlje svete naše katoličke vjere, koju lurdska čudesa potvrđuju.

Prošle godine utvrđeno je ondje službeno u svemu 20 čudesnih ozdravljenja. Među ostalima evo kratko opet jednoga.

GOSPOĐA LUISA WUILLEMEY.

Ona ima dvoje zdrave djece. U listopadu 1921. dobi upalu pluća. Iza 10 mjeseci oćuti jake boli u hrptu i šiji; doskora joj se ukoči lijeva ruka. Razni liječnici izjaviše, da ona boluje od Pottove bolesti. Uz to 15. 3. 1923. oboli na bronkitima.

2. V. odvezoše je u Lurd. Putem je ležala, ali su boli bile gotovo nesnosne. 5. svibnja se okupa u čudotvornoj vodi i tu potpuno ozdravi. No ona je ipak ostala u sadrenom stezniku i tako je povratiše natrag vlakom, jer su mislili, da je osjetila samo neko poboljšanje. No na putu zamoli ona liječnika, da joj skine steznik. Na neprestane molbe Luisine, liječnik sutradan pretraži je pomoću fotografiranja i nađe na svoje iznenađenje da je ona ozdravila. 16. svibnja je pregleda više liječnika i konstatiraše, da je potpuno zdrava.

Majčin primjer.

Jedna gospođa drži svojoj djevojčici uzgojiteljicu. Ta je vrlo bogobojazna, pa i u tom smjeru odgaja dijete. Dijete je još maleno, ali je naučilo moliti, a uz to i zamijetilo, da majka nigda ne moli. Jednog će dana dijete stati pred majku i strogo ju ukoriti: »Majko! Kako to, da Ti nigda ne moliš?« »Dušo! molim«, odgovara majka. Dijete će opet: »Ali majko, to nije lijepo, da Ti ne moliš. Ja Te nigda ne vidim, pa ni onda, kad s Tobom spavam«. Majka u neprilici odgovara: Molim, dijete, molim«. »Moliš onda, kad ja sa svojom učiteljicom molim, a Tebe je već sram onda i Ti počneš«. Ode učiteljica, ode i molitva onog djeteta.

Majke! Majke! A što ćete Bogu reći, kad dijete vaše Boga izgubi, jer ste vi zanemarile svoju dužnost? U sv. Pismu govori Bog: »Iz ruku tvojih tražit ću stado svoje«.

L. Rusan.

Majci Mariji*.

Tek Mariju majku ljubit ću odsada,
Sve ljubavi druge podmoraš su listom,
Premda potrebne su, moja Majka istom,
Pali ih u duši, što Nju ima rada.

Rad Nje dušmanina ljubit mi valjade,
Po Njoj mogoh na se uzet takvo breme,
Kada zamolih je, Ona pomože me,
I blagost mi srca i gorljivost dade.

Sav slaboća, zloća ne bila mi manja,
Tronuo pale ruke, oko blije̋štalo je,
Ona spusti oči, sklopi ruke moje,
Nauči me riječi, kojima se klanja.

Po Njoj omilje mi žiće jadikovo,
Rad Nje srce svoje držim u pet Rana,
Kad je zazvah, Ona čežnjom mojih dana
Stvori križ i patnju, njih ja ištem ovo.

Na Mariju majku mislit ja ću samo:
Prijesto mudrosti je, oproštenja vrelo
I Majka Franceske, ufanje nam cijelo,
Slavu doma od Nje stalno i ugledamo.

Marijo bez ljage, logiko u vjeri
Srdačnoj i živoj, ljubeć Tebe, gdje bi
Bilo dobra, koje ja činio ne bih,
Ljubeć Tebe samu, Ti Nebeska Dveri!

Paul Verlaine — M. Pavelić.

„Misionari“ na praznicima.

Govor u misijonskoj sekciji upravljen svemu đaštvu.

Evo nas na domaku školske godine, a time na pragu velikih praznika. Još koji dan i mi ćemo se razići na sve strane diljem naše domaje svojim milima, da se na njihovom mekom krilu i toplom naručaju odmorimo od školskih briga i napora. Iščeznuti ćemo jedan drugome ispred očiju, ali naša srca, naše misli ne smiju se rastati; oni će ostati zajedno u bratskom zagrljaju. To traži od nas naša kolegijalnost.

Mi ćemo biti daleko jedan od drugoga, ali naša srca, naše misli sastajat će se dnevno u žarkoj Africi, u dalekoj Kini među našim milim Crncima i poganima. Misije će biti središte, oko kog će se rojiti sve naše misli, one će biti točka, u koju ćemo svi svaki dan upirati oči, i prema kojoj ćemo okrenuti šaputati tihu, ali vrelu molitvicu Svevišnjemu: Gospode, rasvijetli one, koji sjede u tami i u sjeni smrti!

*) Donosimo u prijevodu ovu pjesmu Franceza Verlaina; ona ide u najljepše pjesme, što su ikad napisane u čast Bl. Djevice.

Drugovi, naše misije, naš misijski rad ne smije imati praznika, njima ne damo počinka. Upravo praznici jesu doba najživljeg rada za misije. Mi smo u godini vezani, ne možemo se misijama posvetiti, koliko bismo htjeli i željeli. Naše misli moraju biti usredotočene u nauci, naše vrijeme treba školu. U praznicima sve zapreke otpadaju, ruke su nam nevezane, mi smo slobodni da uložimo vrijeme na kamate po našoj volji. Tuj si možemo dati srcu oduška i raditi za misije do mile volje.

Pod godinom osim toga, mnogi nemaju ni zgode ni prilike, da rade i agitiraju za misije, oni su velikim dijelom među nepoznatim svijetom, dočim se u praznicima za svakog nas otvara široko polje za misioniranje među roditeljima, rođacima, prijateljima i znancima. A ako gledamo na korist ovoga rada, kolike li dobiti po nas same već u praznicima. Ne treba ni spominjati golemih zasluga, koje si stječemo ovim radom za svoju dušu, niti da ćemo si baš ovim radom za misije uvelike osladiti praznike. Drugovi, budimo uvjereni, oni praznici bit će nam najmiliji u našem đačkom životu, onih ćemo se uvijek s radošću sjećati, pa i u visokoj svojoj starosti, koje provedemo u radu za misije.

Rad za misije o praznicima čuvat će nas besposlice, te majke tolikih zala i opačina. Kolikim grijesima stat ćemo ovako na put! Ovim radom obradovat ćemo svoje mile roditelje. Kako će se naša mamica i naš tatica veseliti, kad vide, kako im njihov dragi sinčić radi i agitira za dobru stvar. Ne će li im ovaj naš sitni rad uliti najljepših nada gledom na našu budućnost? Oni će u svojim malim misijonarima vidjeti buduće revne domorodce i trudbenike oko procvata našeg naroda; oni će u nama gledati buduću svoju diku i ponos. Uistinu tko je sad u mladosti revan, taj će biti revan i kašnje.

Napokon ovim radom upoznat ćemo mnoge s misijama, s bijedom, koja pogane tišti i s blagodatima, što ih primaju od Crkve katoličke. Kolike ćemo time usput naučiti da cijene našu sv. vjeru.

Nastaje pitanje, *kako ćemo* u praznicima raditi za misije?

1. Ponajprije gledajmo, da unovačimo i saberemo što veću vojsku molitelja, koja će *jurišati molitvom* na dragog Boga i moliti od Njeg kišu njegova blagoslova na pogane, da im prosvijetli pamet i umekša srce, da blagoslovi rad misijonara, da nađe u Evropi što više dobrotvora siromašnim poganima. Svatko nema novaca, ali svatko može moliti. Dragi Bog ne zatvara ni pred kim vrata, ko ga ponizno zamoli.

2. *Sabirimo* novac za misije! Budimo revni u sabiranju, ali ne kopajmo nikom očiju prekomjernim dosađivanjem.

3. Skupljajmo marke, razglednice ispisane, kuglice, staniol, pročitane časopise, razne igračke i slično. Kad bismo se svi za ovu točku oduševili, koliko bismo mogli misijama koristiti.

Budimo kao marne pčelice, koje će se razići diljem cijele naše domaje, da sabiru slatki med u košnicu katoličkih misija, kojim ćemo zasladiti tjelesni i duševni život tolikih bijednih pogana.

VIJESTI.

ZAGREB. Gospojinska kongregacija »Navještenja Bl. Dj. Marije«. Marijine smo kćeri — i trsimo se, da budemo harne svojoj dobroj Majci. Revne zbornice nastoje, koliko je kraj čednih sredstava moguće, da češće nebeskoj Kraljici što u počast *žrtvuju.* Kongregacija imade svoju Euharističku sekciju. Revno se vrši klanjanje pred izloženim Otajstvom i *često*, nekoliko njih, i dnevno primaju sv. Pričest. Pod požrtvovnim vodstvom nadstojnice Euhar. sekcije gospoje A. pl. Sladović, izradilo se lijepog misnog ruha i finog crkvenog rublja. Članice pomažu vezti, šiti i trošnije ispravljati. Koje ne mogu izrađivati, pridonašaju novčani prinos.

Ove godine osnovana je i karitativna sekcija, za pohađanje bolnih i siromašnih članica, a kad bi bilo moguće i drugih izvan kongregacije. U prvom početku priteklo se u pomoć djeci jedne radnice, koja je iznenada pala u tešku bolest i tako djecu u bijedi ostavila. Da to mognemo još u većem opsegu činiti odlučile smo prirediti kazališno veče. Prikazale smo krasnu legendu »Maritana« iz dobe rimskih progona kršćana. Maritana, umiljata djevojka anđeoske ćudi snosi sve poteškoće i zlobu drugarica. Tu jakost — sama tvrdi — crpe samo iz vjere Isusove, po poučavanju Crkve. Nježna je i slaba, ali svojim jakim značajem djeluje na okolinu svoju i privodi je kršćanskoj vjeri.

Primi naša nebeska Majko ovaj trud i nastojanje kao svibanjski cvijetak djece svoje. Blagoslovi ga i daj da mu miris razblaži mnogu ojađenu dušu.

Gospojinska Mar. kongr. Bezgriješnog Začeća dala je poticaj da se drže »*Liturgijska sijela*«, na kojima bi se vjernici, napose naobraženiji svijet, bolje upoznali sa ljepotom svetih obreda. Ta bi se predavanja držala nekoliko puta u godini, gdje bi se najbliže svetkovine protumačile, da se onda mognu dubljim svaćanjem u duhu Crkve proslaviti. Na prvom takovom sijelu, što se držalo u dvorani sv. Jeronima na Cvjetnicu iznio je prof. Dr. Merz, kako je liturgija imala veliku ulogu u obraćenju i životu znamenitih nekih književnika, a prof. Dr. Kniewald protumačio je glavne ideje u korizmenoj i uskrsnoj liturgiji. Veleč. g. spiritual Pećnjak popratio je sa zborom seminaraca predavanje koralnim pjevanjem izabranih dijelova i zanio sve za divnu ljepotu svete službe Božje.

ZAGREB. Mar. kongregacija viših gimnazijalaca priredila je dne 4. svibnja »*Svibanjsko veče*« nebeskoj Majci u čast, a svojim članovima i brojnim prisutnim znancima na duševnu korist. U prologu je srdačno i s uvjerenjem govorio prisutnim roditeljima maturant Ml. Ostojić o važnosti Mar. kongregacije. Sviranje i deklamacija pobudili su tople osjećaje za ideal mladosti — svibanjsku kraljicu. Predstava »*Nad ponorom*«, što je po tom slijedila, prikazala je, u kako teške životne sukobe dovodi mladiće svojeglava lakoumnost. Predstavljači su pokazali mnogo razumijevanja za ovaj duboki sadržaj.

Marijina kongr. manjih gimnazijalaca prikazivala je također u dvorani sv. Jeronima dne 23. III. lijepu igru »*Kleveta*« ili »Pomoć Marijina« pred lijepo napunjenom dvoranom gostova. Broj članova u obim kongregacijama postojano raste.

Kongregacija Gospe Lurdske za učenice trgovačkih škola imala je 17. II. prigodom godišnjice svoga osnutka zajedničku sv. pričest i zabavicu. Dne 30. travnja prikazivale su članice u svetojeronimskoj dvorani vrlo ganutljivu igru »*Na vrelu milosti*«, kojoj se čin odigrava u Lurdu u doba Gospinih ukazanja.

Sve omladinske kongregacije kod Svetišta Srca Isusova te kongr. učiteljica obavljaju mjesečno jedno klanjanje od pol sata za svećenički pomladak.

SPLIT. Marijina kongregacija viševkolaca. Na 3. februara bila je izabrana nova uprava naše kongregacije:

— Nadstojnikom Krvavica Antun, prvim pobočnikom Smoje Stanko, Tajnikom Vitezica Marin. Vijećnicima: Haučević Stjepan, Narančić Vjekoslav.

Proslužili smo i za II. semestar bratski dogovor sa kat. Organizacijom u načelnim pitanjima. — Na zadnji dan »poklada« obavila je naša kongregacija noćno klanjanje u crkvi OO. Isusovaca uz mnogobrojno sudjelovanje mladeži i odraslih — jednog i drugog spola. Sastajemo se svake nedjelje, a sada kongregacija broji do 20 članova. — Kanimo u Velikoj sedmici sa kat. Organizacijom obaviti noćno klanjanje, eda tako još više iskažemo vjernost Presvetom Srcu.

Krvavica Antun, nadstojr

MISIJSKI VJESNIK

Čekaju...

Od komorinskog rta sve do Himalajskog vrha, od Induskog vrela do ušća lijenog Gangesa, razvijaju se ogromni krajevi Indije. 2,302.700 četvornih kilometara; četiri puta ko Francuska, deset puta ko država SHS,

U ovim beskrajnim ravnicama, gdje istočno sunce žarko sja, u ovim gradovima gdje bijeli kamen džamija, hramova i palača blistavo sjaji, u dubini ovih orijaških šuma te u vrletima ovih golemih planina čeka 300 milijuna ljudi — čeka Svijetlo Božje, ne bi li ih oslobodilo iz tame duha.

Čekaju na koljenima u prašini pred Sivom i Višnom, prevareni varaju se, a ipak žele istinu, prikovani na zlo ipak čeznu za dobrim ... čekaju! Čekaju na Krista! A Krist im ne dolazi. Ne dolazi, prem ih žarko ljubi, ne dolazi, jer ne nalazi nikoga, koji bi ga k njima vodio... Čekaju na svećenike i na apoštole, a svećenika i apoštola žalibože nema.

U istočnom Bengalu imale su godine 1905. 18,000.000 duša sedam svećenika; u sličnoj razmjeri bismo mi u čitavoj Hrvatskoj jedva trojicu imali. Tim bolnije osjećaju misijonari nedostatak sila, što je rad teži. Nije moguće na jedan mah usaditi nova načela u duše, koje ponosno preziru, što se samo izdaleka čini tuđe. Nije lako Bramane poučavati u kršćanskoj poniznosti kad ih svi drugi obožavaju, i kad vam knjigom u ruci hoće dokazivati svoje božansko porijeklo. Ne ide bez velikih poteškoća govor o božjim i crkvenim zapovjedima sa zanesenjacima, koji u Manuškom zakonu imaju propisano sve do u najtanje sitnice za tobože savršeni život. Nije malenkost upaliti ljubav za bližnjega u srcima, koja je duh kasta tako stijesnio, da i doticaj jednog parije drže velikim grijehom.

Uz milost Božju ostaje jedino srdstvo za obraćenje ovih naroda, rad čitave vojske svećenika. A odakle? Evropa ih i sama treba. Pa kad bi ih se i našlo toliko, zar da istina bude uvijek »roba stranog uvoza« za Indijance? Domaćih svećenika treba, svećenika iste boje, iste krvi, istog značaja, kao drugi Indijanci, svećenici kojima srca kucaju po naravi skladno sa njihovim zemljacima i koji ih znadu uvjeriti, da je vječno Kristovo svijetlo niklo na istočnom tlu,koje treba da obasja ne samo Židove, ne samo Evropljane već »svakoga čovjeka, koji dolazi na svijet«. Ivan 1, 9.

Ako Crkva hoće sačuvati svoj pravi katolički značaj, ona mora u

Indiji, kao i drugdje, da odgoji domaće indijsko svećenstvo. Pa to ona uz goleme žrtve i čini. Sada broji indijska crkva već pet domaćih biskupa i više stotina domaćih svećenika.

I mi Hrvati treba da pomognemo zajedničkoj Majci u skrbi za zapuštenu i zaostalu djecu njezinu.

Naši hrabri misijonari ufaju se u kršćansku ljubav, koju je Isus u naša srca ulio kod svetog krštenja. Duboki vez naravi, koji spaja ljude u naravnom redu, u katolika je oplemenjen nadnaravnom silom, koja nas sve čini članovima istoga tajanstvenoga Isusova tijela: Crkve katoličke. Ona treba da obuhvaća sav rod ljudski i svakom je katoliku dužnost ponosa, da je u tom pomogne. Pa i koje kršćansko dijete ne zna, da Krv Kristova krijepi svijet . . . i da jedini svećenik može tom krvi prati duše za vrhunaravnu ljepotu? . . .

Svećenika nam dakle dajte! Svećenika misijonara, svećenika redovnika. 300 milijuna Indijaca čekaju! . . . Čekaju na Krista! . . . Čekaju na vaš odgovor!

Misijonar Isusovac.

Tijelovska procesija u Khartoumu.

Također Khartoum, glavni grad žarkog Sudana, ima svoju tijelovsku procesiju, koja se drži pred večer, da možemo otkrite glave stupati u procesiji.

Krist, kralj pobjednik, prolazi ispod palma prostranog misijonskog vrta i blagoslivlje svoju djecu raznih narodnosti i obreda, koju u ovaj čas sjedinjuje vjera u euharističnog Isusa. Prošle godine sudjelovalo je 13 svećenika: Talijani, Nijemci, Hrvat, Slovenac, Poljak i dva Sirijanca, od kojih je jedan maronitski a drugi melkitski redovnik. Baldahin nose četiri engleska katolička vojnika. Na čelu procesije nosi križ, znak otkupa i slave, jedan crnac iz Bahr el Ghazata. Za njim stupaju školska djeca, crnci raznih plemena, mali Sirijanci iz Alepa i sa Libanona i nešto talijanske djece.

Pjevaju se latinski himni na čast presv. Otajstva, a pjevanje prati glazba nekolicine engleskih vojnika, koji sebe ponosno nazivlju živim pomičnim orguljama.

Iza presvetoga Sakramenta stupaju Irci, Talijani, Maltežani, Englezi, Indijci, Abesinci, Crnci i Sirijanci raznih obreda. Ova raznolikost narodnosti i obreda sastoji se od malog broja duša (300—350), ali ipak pobuđuje u nama prisutnima veselje, jer nas sjeća, kako je velika i razgranjena sv. majka Crkva i kako milijoni i milijoni duša u ove dane iskazuju vanredne počasti Isusu u presv. sakramentu. »Slavite Gospodina svi narodi, slavite ga svi puci!«

P. S. Mlakić.

Mladići — đaci i zanatlije — koji žele biti misijonari, neka se jave Starješinstvu Družbe Isusove u Zagrebu I. Palmotićeva 33.

Djevojke, koje bi željele postati prave ili pomoćne misijonarke, neka se jave i upitaju kod Družbe Sv. Petra Klavera .Ljubljana, Miklošičeva 3.

Misionarka pomoćnica.

Uz milost božju su sile i novac najpotrebitije stvari za obraćenje Afrike. Potreba novaca često nadmašuje potrebu osoblja. Jer koliko puta zvanje misionarsko pada jer nema novaca, koliko se misionara muči radi nestašice novaca, kolike škole, kolike misionske postaje treba napustiti, jer nema sredstava. Jest, koliko puta misionski biskup mora krvava srca gledati, kako krajevi od kojih 50 do 100 tisuća duša padaju u ruke protestanata, jer im **fali novac za misionare.**

Koliko je dakle bilo potrebito, da se nađe u domovini puno požrtvovnih duša, — a tu bi posve dobro došle osobito ženske — koje bi se htjele potpuno dati na službu Misija, i pribavljati misionarima i misionskim sestrama neophodno potrebita novčana sredstva. Koliko bi poželjno bilo, da se za svakoga misionara, za svaku misionarku u Africi nađe u domovini jedna »*misionarska pomoćnica*«, koja bi bila obvezana redovničkim zavjetima na podupiranje Misija.

To je baš onaj redovnički Institut, što ga je ustanovila sa blagoslovom i izričitim odobrenjem sv. Oca Leona XIII. god. 1894. blagopokojna († 6. Jula, 1922.) grofica Marija Terezija L e d ó h o w s k a : »*Društvo svetoga Petra Klavera*«, u kojem se pobožne djevojke posvećuju ovdje u Evropi službi Misija, i već su im god. 1910. odobrena pravila od sv. Stolice.

Kuća matica Društva sv. Petra Klavera »Marija Savjetnica« nalazi se u Rimu, via dell' Olmata 16. (Roma). Druga jedna kuća »Majka Nade« isto u Rimu, jest kuća novicijata za sve narode. Još se dvije ustanove sa novicijatom nalaze i u Salzburgu, (Austrija).

Primaju gospojice visoke naobrazbe, sa poznavanjem jezika i darom da što dobra mogu uraditi kao misionarske pomoćnice. Ali Institut treba i djevojaka jednostavne naobrazbe za radnje u kući, u štali, na polju, za raznovrsnu otpremu, štampu, svako znanje može ovdje dobro doći uz izričnu želju za redovnički život. Za sada treba da i ove znadu njemački ili talijanski, jer mi još nemamo kod nas kuće ove Družbe.

Ali kako ću ja znati, imam li takvo zvanje za takav Institut? Kad si se najprije Bogu srdačno pomolila, obrati se za savjet časnoj poglavarici »Društva sv. Petra Klavera«. Roma. Via dell' Olmata. 16.

SAVJESNA PRIPRAVA I ZAHVALA.

Misionar iz Gabuna pripovijeda, kako se pažljivo i pobožno pripravljaju mali crnci za svete sakramente. Da si pomognu kod ispitivanja savjesti narežu mnogo šibica, pa kad se sjeti kojega grijeha stavi šibicu na kupčić dotične vrste grijeha i kad je gotov s ispitivanjem prebroji ih. —

»Što moliš Isusa poslije sv. Pričesti?« zapita misijonarka crnačku djevojčicu. »O imam mu toliko toga kazati! — odvrati mala. Najprije mu se poklonim i rečem mu: tisućput hvala! Danas sam ga po tom molila, da mi ozdravi oca, da blagoslovi moje učiteljice i dobre »mame« u Evropi i sve misijonare. Zatim da obrati Vabende (neprijateljsko pleme) i na koncu da bi ja i moje drugarice Isusa samo veselile« . . .

ZAHVALJUJU BOŽANSKOMU SRCU:

Andrijevci JV U teškoj bolesti poslije poroda pomoglo mi Bož. Srce po zagovoru Bl. Djevice i sv. Ante. *Beli* MM Ispunilo mi Bož. Srce jednu srdačnu želju pa zahvalna šaljem dar 10 lira. — *Bjelovar* JP Zdravlje krenulo na bolje pa daruje u čast Bož. Srcu 100 din. *Beravci* AD Srce Isusovo uslišalo prošnju, iz zahvalnosti šalje za Svetište 50 din. *Biskupec* AB U tjeskobi za isplatu duga molila devetnicu S. I. i pričestila se pa joj Isus ublažio vjerovnika. *Bodovaljci* AJ Zagovorio na smrt bolesno dijete i molio devetnicu i ono ozdravilo. *Brod* IA Izbavilo mi Presv. Srce kćerku iz tifusa pa eto šaljem dar i čitat ću Glasnik dok sam živ, kako sam i obećao. *Carevdar* JMS Slava Bož. Srcu i čast sv. Josipu, sv. Franji i sv. Anti za uslišanu molbu. *Čazma* Lj. B. Moleći devetnicu isprosila nećakinji zdravlje. TŽ Ponovnim teškoćama sjeća me Presv. Srce da mu se zahvalim, što mi je prošle godine pomoglo pri zdravlju; za Svetište šaljem 75 din. AH Ustrajnim molitvama isprosila kćerki zdravlje i zahvalna šalje 150 d. za sirotinju. *Đakovo* MD Presv. Srce uslišalo mi molitvu pa šaljem za Glasnik 100 d. LB Od teške bolesti oslobodilo dijete i eto 10 d. za raširenje Glasnika. *Donji Miholjac* AU Olakšale boli kad je češće primala sv. Pričest. *Ferdinandovac* KR Presv. Srce i M. B. Bistrička bili u pomoći u velikoj teškoći. *Gor. Rijeka* AC Postila 9 petaka i obratio joj se muž, koji joj već godinu i pol nije pisao. *Ilača* KL Hvala Bož. Srcu isv. Anti za mnoge primljene milosti. *Kaniža* DS Srce Isusovo pomoglo i našoj obitelji, kad sam ga devetnicom zamolila. *Kraljevica* TA Dvaput joj povratilo zdravlje. *Kupjak* MG Sin joj sačuvan u ratu pa će zahvalna držati Glasnik dok je živa. *Letina* AG Isus joj pomogao u bolesti po zagovoru sv. Ante. *Lipik* LŠ Šaljem za sv. misu zahvalnicu Bož. Srcu i M. Božjoj za uslišanu molitvu. *Lonja* AC Oslobodilo ju teške boli u glavi. *Lun* JB U pogibli zdravlja obećao veliku devetnicu i prije no je dovršio bio je potpuno zdrav. DB Riješilo ga hude neprilike, u koju je iz lakoumnosti zapao. *Matići* MŽ Primio nebrojena dobročinstva. *Marjančaci* MĐ Hvala i čast Srcu Isusovu, kojem sam se bila utekla devetnicom za zdravlje. *Mitrovica* ŠM U dugoj bolesti na nogama pomoglo Presv. Srce i Bl. Djevica. *Mostar* JB Pomožena u teškoj nevolji. *Novigrad Podr.* MN Šaljem 100 d. za ukrašenje Svetišta kao zahvalu što mi je Presv. Srce ozdravilo sinčića. *Novska* MB Na operaciji sam bolje prošla nego sam se nadala ja i liječnici, jer sam se uzdala u Bož. Srce. *Nova Gradiška* ML Primila više milosti. *Novi Sad* MP Teško bolesnoj supruzi pomoglo Bož. Srce, kad sam učinio devetnicu i obećao dar, što ga eto u privoju šaljem — 100 din. *Novi Vrbas* AK Šaljem dar Glasniku iz zahvalnosti na sretno položenom ispitu. *Novi Martinac* IM Darom Presv. Srca oteo se smrtonosnoj bolesti. SN Molitvom i zagovorom zadobila zdravlje kćerki. *Omišalj* KA Sretno uspjela operacija; u zahvalu S. I. šaljem 1 dolar. JP Primila mnoge milosti te zahvalna šaljem 100 din. JK tisuć hvala Bož. Srcu, koje mi podijelilo zamoljenu milost; za Svetište i mise šaljem 140 din. *Pakasin* BS Ozdravio od teške bolesti želuca. *Petrinja* GJ Hvala Presv. Srcu na iskazanoj milosti! *Plešivica* AS Zahvaljuje za zdravlje. *Pod Sleme* MV Bož. Srce bilo mi utjeha i obrana protiv kleveta. *Požega* JJ Uslišalo joj molbe i preporuča mu se u buduće. *Prekrižje* DČ Šalje 50 d. za mise u znak hvale S. I. što ju uslišalo. *Prezid* FP Klečeći ću moliti zlatnu krunicu dok budem živa zahvaljujući Bož. Srcu. *Retkovci* AM Hvala Bogu i Bož. Srcu što mi je supruga porodila. *Split* VG Slava Presv. Srcu, koje mi s nevoljnoj nebrojeno puta smilovalo. *Stari Perkovci* JB Šaljem za sirotinjski kruh 437 din. u znak hvale za primljene milosti. *Starigrad* IB Slava Bož. Srcu da se upoznala moja nevinost. *Sušak* JŠ Osjetila neizrecivu pomoć Bož. Srca, pa mu se i dalje preporuča. *Sušine* ZT Sretno ozdravila. *Sv. Ivan Z.* MČ U velikoj nezgodi pomoglo Presv. Srce. *Sv. Ilija* KJ Za Glasnik šaljem 20 d. zahvaljujući Bož. Srcu za mnoge milosti. *Sv. Vid* JG Zahvalna Bož. S. šaljem 50 d. *Šemovci* MV Minula bolest, u kojoj se utjecala Bož. Srcu. *Valpovo* MP Prošla zubobolja i druga nevolja. *Vel. Brezovac* AN Pomoglo Bož. Srce pri zdravlju i živini. *Veleševac* FČ Hvala Bož. Srcu i Majci Božjoj, što smo jesenas bili pošteđeni od poplave. *Velika* Lj. B. Presv. Srce me pratilo od djetinjstva osobitom ljubavi; hvala mu! *Veliko Selce* TH Od teške bolesti ozdravio mi suprug, dijete i ja; hvala Bož. Srcu, koje me vodi od mladosti. *Varaždin* gđa K Zahvalna za uslišanu molbu šalje 25 din. u čast Presv. Srcu. *Viljevo* AK Moleći devetnicu Presv. Srcu riješila se višestruke boli. *Vrbnik* LV Među ostalima preporučao sam se i zagovoru svete uspomene biskupa Mahnića pa sam primio od Presv. Srca dvije velike milosti, a sad molim i treću. *Vukojevac* MS Dobro prošla na operaciji. *Vukovar* TA Primili više pomoći pa zahvalno šalju 25 D dara.

KNJIŠTVO.

MALI MOLITVENIK ZA DJEČAKE. Izdalo Društvo sveudiljnog klanjanja. Zagreb I. Samostan milosrdnica. Frankop. 17. Na 32 stranice nanizane su sve glavne molitve za manju djecu, a popraćene sa 10 vrlo zgodnih slika, da razjasne vjerske istine. Molitveničić će mnogo doprinijeti, da se djeca češće i dostojno pričešćaju te s Isusom na svoj djetinji način u molitvi razgovaraju. Cijena mu je 2·50 po komadu. K tome poštarina za 1 komad 50 para; za 10 kom. 1 dinar; preko 10 ne treba plaćati poštarine. Novac treba unapred poslati. — Kod narudžbe treba istaknuti, koliko treba za dječake, koliko za djevojčice. — Kako je čista dobit namijenjena za pomoć siromašnih crkvi, svatko će se radosno zauzeti za širenje tog molitvenika. Naručuje se kod Društva, što ga izdalo.

U popularno naučnoj knjižnici Hrv. kat. nar. saveza u Zagrebu, Kaptol 27. izašlo je pet vrlo zanimivih rasprava, koje se kod istog društva dobivaju svaka po 5 dinara, a sve skupa za 20. — Dr. Stjepan Bakšić: *Vjerske sekte u našim krajevima.* Tu se govori o svim novotarijama, što se digle zadnjih godina. — Dr. A. Alfirević D. I.: *Teosofizam.* Raspravlja o krivoj vjeri, što se širi među dokonim ljudima. — Dr. A. Gahs: *Budizam.* — Prof. V. Ivanek. *Okultizam*, gdje govori i o spiritizmu te njegovoj škodljivosti. — Dr. J. Marić: *Monizam.* —

CVJETNJAK SV. ANTUNA ili pobožnost 13 utoraka; lijepi molitvenik za štovatelje velikog čudotvorca. Napisao O. Ig. Aljinović, konventualac kod sv. Duha u Zagrebu. Knjižica pruža u vrlo ukusnoj opremi i sa 14 lijepih slika zbirke običnih molitava za sve vjernike, a napose lijepa razmatranja i molitve Svecu u čast. Naručuje se kod veleč. g. pisca. —

VJEČNO KLANJANJE. To je onaj krasni molitvenik od Valsera, što ga prevele Sestre Presv. krvi, a izdala Kurykta na Krku, iz koga smo obavljali klanjanje Presv. Otajstvu još prije rata. Sada se nabavlja kod Narodne knjižare. Zagreb. Ribnjak 6. za D. 35. — Preporučamo napose Djevojačkim društvima da si ga nabave za skupno klanjanje.

BRAĆI SVEĆENICIMA PREPORUČAMO:

Summarium theologiae moralis od A. Arregui S. J., što je već izašla u 8. izd. te po svemu svijetu u 75.000 primjeraka već raširena. Na 650 str. malog džepnog oblika istaknuta su, obrazložena i na mnogo slučajeva primijenjena sva načela katoličkog morala i to divnom jasnoćom i preglednošću, da si svećenik može odmah u ispovjedaonici pomoći. Stoji 20 franaka (oko D. 100) a naručuje se kod španjolskog Glasnika S. I. pod ovim naslovom: El. Mensajero del Corazón de Jezús. Apartado 73. B i l b a o. España.

MILODARI.

Za Svetište S. I. u Zagrebu: Andrijevci AČ 10 JV 50 Bakar TM 10 Beničanci JV 50 Beravci AD 50 Bošnjaci FM 10 Gjurgjevac DL 5 Križevci FL 77 Lun DB 5 Marjančaci MĐ 20 Metković CD 10 Mitrovica TW 20 Mrzović OSt 3 Omišalj JK 100 Prelog FL 5 NN 5 Ruma MŠt 10 Selce žup. ur. 36 Slano MG 10 Stari Perkovci AB 10 Valpovo MP 20 Vel. Brezovac A i SN 20 Vojakovac PI 7 Zadubravje MB 20 Zlatar JB 100. *Na čast Gospe Lurdske:* Mrzović AL 10.

Za Sirotište Leskovac: Andrijevci JV 50 Lištani NK 20 New York AP 100.

Za obnovu Svetišta S. I.: Cirkovljan KM 20 Gor. Vlahinička I P 10 New York AP 200 Nova Gradiška ML 40 Slano MG 20 Sušak JŠ 100. *Župni uredi sabrali:* Ladislav 145 — Čazma 151 — Nijemci 500. *Za zvonove:* Orle JB 10.

Za sv. Mise: Beničanci JV 50 Omišalj JK 40 Prekrižje DČ 50 Virovitica HŠ 30.

Za rašir. Glasn. S. I.: Andrijevci JV 50 Bakar TM 10 Bodovaljci AJ 10 Don. Miholjac AU 10 Đakovo LT 5 RL 20 Feričanci MR 3 Gor. Mihaljevec K i HP 12 Gorn. Šarampov MK 7 Hercegovac JS 10 Greda KB 50 Ivankovo NN 100 Kamenica St i KF 20 Kaniža DS 50 Kraljevica AT 100 Letovanić IK 10 Marija Bistrica MA 50 Mitrovica MŠ 20 Mostar JB 10 Novi Vrbas AK 20 Ormož IK 20 Požega JJ 10 Prelog KV 4 Prezid FP 10 Senj MD 6 Sibinj MŠt 10 Split VG 10 Starigrad IB 15 Stara Pazova KK 20 Sušak MN 77 Sušine ZT 20 Varaždin ML 6 Velika LB 8 Vinkovci MB 11 Vukovar MK 10.

Za kruh sv. Ante: Andrijevci JV 50 Čazma LB 100 AK 150 Mrzović OSt 2 Nova Gradiška LU 20 Stari Perkovci JB 685 Vel. Brezovac A i SN 15.

Za misije među pogan.: Bakar TM 20 Bednjaj StT 60 Mošarin LQ 80 Osijek ZD 100 JS 250 Savski Most AS 20. *Za Malo Sjemen. Travnik:* Osijek JS 250.

Za pogorjele kat. institucije u Splitu: Farmingtovn MM 2 dolara Pittsburgh AS 25 dolara Šamac MB 20 Zagreb NN 10 Mount Olive F. i L. i M. G. 4 dolara.

Urednik: J. Vr[illegible]k D. I. Tiskom Glasnika S. I. u Zagrebu.

Mjesečna nakana u lipnju:

SOCIJALNO KRALJEVSTVO SRCA ISUSOVA.

Posebne nakane za svaki dan:

1 N. *6. po Uskr.* Veliko štovanje Bož. Srca u ovom mjesecu. Apostolat.
2 P. Erazmo. Slijedimo nadahnuća Božja. Tri napose preporučene obitelji.
3 U. Klotilda. Promatrajmo životne događaje u vrhunarav. svijetlu vjere.
4 S. Kvirin bp. S. Da se tisućgod. hrv. kraljevstva proslavi u kat. duhu.
5 Č. Bonifacij. Požrtvovnost za sv. vjeru. Katolička Crkva u Njemačkoj.
6 P. Norbert. Pouzdanje u milosrđe Srca Isusova. Povjerenici Glasnika.
7 S. † Robert. Mladež, koja je u pogibli da propane u kreposti i nauci.

8 N *Duhovi.* Da primimo sedam dara Duha Sv. i dobro ih upotrijebimo.
9 P. Duh. pon. Vjernost ljetošnjih potvrđenika. Da se uklone sablazni.
10 U. Bogomil. Prosvijetljenje državnicima da čuvaju pravdu i mir.
11 S. † Barnaba. Sjedinjenje svih Slavena u kat. Crkvi. Dva kat. poduzeća.
12 Č. Ivan F. Hrvatski misijonari kod kuće i u tuđini. Česta sv. Pričest.
13 P. † Ante P. Brojan i svet sveć. pomladak. Zagr. nadbiskup i bisk. Đak.
14 S. † Bazilije. Ljubav samozataji. Hrvatske Bazilijanke.

15 N. *Presv. Trojstvo.* Poklon i zahvala Presv. Trojstvu, što nas je stvorilo.
16 P. Ivan Fr. R. Družba Isusova i njezin pomladak u našem narodu.
17 U. Adolf. Obraćenje progonitelja Crkve. Živčano bolesni.
18 S Efrem. Pijevo društvo za širenje dobre štampe. Katolički pisci.
19 Č. *Tijelovo.* Da sve bolje razumijemo ljubav svetotajstvenoga Isusa.
20 P. Silverij. Društvo sveudiljnog klanjanja i ostala euhar. društva.
21 S. Alojžije. Sv. čistoća u mladeži. Zvanja u redovnički stalež.

22 N. *2. po Duh.* Pavlin. Da se provedu zaključci euharist. kongresa u Z.
23 P. Alban. Prosvijetljena vjera. Književnici i znanstveni zavodi.
24 U. Ivan Krst. Veledušnost u službi Božjoj. Apstinentska društva.
25 S. Prosper. Krotkost starima i mladima. Kršćanski vladari.
26 Č. Ivan i P. Predanje u volju Božju. Da nas Bog očuva od nepogoda.
27 P. Srce Isusovo. Da hrv. narod dade dragovoljnu zadovoljštinu Pr. Srcu.
28 S. Srce Marijino. Obraćenje grješnika. Uspjeh ljetošnjeg sastanka M. k.

29 N. *3. po D. Petar i Pavao.* Velika ljubav i proslava Bož. Srca u narodu.
30 P. Spomen sv. Pavla. Zahvalnost Presv. Srcu. Naši mili pokojnici.

Svagdanje prikazanje. Božansko Srce Isusovo! Ja ti prikazujem po bezgrješnom Srcu Marijinu sve molitve, djela i trpljenja ovoga dana u naknadu za naše uvrede i na sve one nakane, na koje se ti neprestano prikazuješ na oltaru. Osobito ti ih prikazujem za sv. Crkvu, za sv. Oca papu i za sve potrebe članovima Apostolstva molitve ovoga mjeseca i dana preporučene. Amen.

Oprosti za članove Apostolstva molitve. Potpuni oprost jednoga Petka po volji, i još jednoga dana po volji odabranog. Na dan pomirovne pričesti i mjesečnog zaštitnika.

Oprosti za članove bratovštine Presv. Srca Isusova. Potpuni oprost prvoga petka ili prve nedjelje i još jedan po volji odabrani dan.

Mjesečna nakana u srpnju: *Zatvorene duhovne vježbe.*